

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΝΕΙΔΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΜΥΡΟΒΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

τοῦ καταγομένου ἐκ κωμοπόλεως τῆς Πελοποννήσου τοῦ
Ἁγίου Πέτρου τῆς Κυνουρίας καὶ ἀσκήσαντος
ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει.

Ψαλλομένη τῇ ἐβδόμῃ Μαΐου καθ' ἣν εὐρέθησαν τὰ ἅγια αὐτοῦ λείψανα.

Ἡτις ἐγγράφη μὲν μετ' ἐπιμελείας τῆς δαπάνης τοῦ παροισιάτου ἐν ἱερο-
μονάχοις κυρίου Προκοπίου Ἀγιοπετρίτου (συμπατριώτου τοῦ Ἁγίου)
τοῦ ἐκ τῆς ἱεραῦς Βασιλικῆς καὶ Πατριαρχικῆς μονῆς τοῦ Φιλο-
θέου, κειμένης ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ ὄρει τοῦ Ἁθωνος καὶ ἀ-
φιερῶθη εἰς τὴν κωμόπολιν (« Ἅγιος Πέτρος ») ἡ ἀκο-
λουθία μὲ τὴν βιογραφίαν τοῦ ἁγίου ἔ. ἄλλαι δύο
ψυχωφελεῖς διηγήσεις, καὶ ἡ ἑστὴ
εἰκὼν τοῦ Ἁγίου.

Ἐπιτελεῖται δ' ἐκ τοῦ ἀφιερωθέντος πρωτοτύπου αὕτη καθὼς καὶ αἱ
ἄλλαι δύο ψυχωφελεῖς διηγήσεις καὶ ἐξεδόθη ἤδη ἐπιξεργα-
σθεῖσα καὶ βελτιωθεῖσα, τῇ ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ Β. ΚΩΤΣΑΡΙΔΟΥ

σπουδαστοῦ Ἀγιοπετρίτου

(συμπατριώτου τοῦ Ἁγίου Νείδου). Ἐνεκα ψυχικῆς σωτηρίας ἀφ' ἑνὸς μὲν
ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐξ αἰσθήματος ἀπορρέοντος ἐκ τῆς γεννητέρας ἡμῶν γῆς.

Ἐν ἔτει αὐμζ'
Ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ ὄρει
τοῦ Ἁθωνος.

1847 σωτηρίου
Χεῖρ Δοσιθέου.

ΝΕΙΛΟΥ

«Έσεσθε οὖν τέλειτοι ὡσπερ ὁ πατήρ
τῶν οὐρανῶν ἵνα ἡμεῖς οὐρανίως τέλεισθε ἔσται».
(Ματθ. ζ'. 48).

ΣΤΙΧΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

«Μήτηρ Θεοῦ πάναγνε σώζεις ἰκέτην
«τὸν τήνδε συγγράψαντα καὶ ἄσματοῦντας
«Νείλου σου θεράποντος ἀκολουθίαν,
«καὶ ἀξιούσα οὐρανῶν βασιλείαν».

Ἔτεροι

Δέσποινα καὶ Μητέρα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ Θεοῦ τῶν ὄλων ταῖς πρε-
σβείαις τοῦ εὐκλεοῦς, θείου σοφοῦ Νείλου, παντοίων ἐκ κινδύ-
νων, ῥύσαι τοὺς δούλους σου.

Ἔτεροι εἰς τὸν Ἅγιον Νείλον

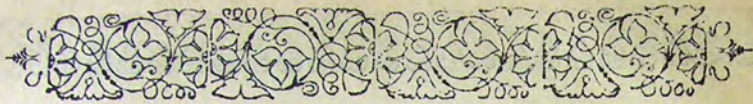
«Ὡδὰς λιγυρὰς τῷ Θεῷ πεμπὼν στόμα
«φάλλε συνετῶς καὶ κοσμίως εἰς αἶνον
«αὐτοῦ τε μᾶλλον καὶ τῶν αὐτοῦ Ἁγίων
«Γέγηθε Χριστὸς ὑμνουμένων ἁγίων
«καὶ τὰς ἀμοιβὰς ἀντιδίδει πλουσίας,
«αποῖς ἐκ πόθου ἄσμασιν αὐτοὺς τιμῶσι».

Ποίημα ὑπάρχει μὲν διδασκάλου Ἰακώβου
χειρὶ δὲ τοῦ καλλιγράφου Λεοβίνου Λοσίου.

Ἦν ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν κάτωθι ἰδιόχειρο ν υπογραφήν μου, θεω-
ρεῖται κλοπιμαῖον, καὶ ἐπομένως κατάσχεται καὶ καταδιώκεται
κατὰ τὸν Νόμον ὁ πωλητὴς αὐτοῦ.

ΜΑΪΟΥ 7^η

Πορτάζομεν τὴν μνήμην τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Νείλου τοῦ νέου Μυροβλύτου τοῦ καταγομένου ἐκ τῆς Κωμοπόλεως Ἁγίου Πέτρου τῆς Κυνουρίας καὶ ἀσκήσαντος ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἁθωνος. ἐσπέρας. μετὰ τὸν Προοιμιακόν. τὸ Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίγους ἦ. καὶ ψάλλομεν τῆς τυχοῦσης ἑορτῆς τέσσαρα καὶ τοῦ Ἁγίου προσόμοια τέσσαρα.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Πελοποννήσου τὸν γόνον, Ἁγίου Πέτρου λαμπρᾶς, κώμης βλαστὸν ὠραῖον, Νείλον τὸν Θεηγόρον, ἐν ἄσμασι καὶ ὕμνοις, τιμῶντες λαμπρῶς, εὐφημῆσωμεν σήμερον, μνήμην τελούντες τὴν τούτου χρεωστικῶς, ὡς προστάτην ἡμῶν μέγιστον.

Πὸν ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἁθω, λαμπρῶς ἀσκήσαντα, καὶ καθελόντα πάσας, τοῦ ἐχθροῦ τὰς ἐνέδρας, νηστείαις ἀγρυπνίαις εὐχαῖς καὶ ροαῖς, τῶν δακρῶν ὑμνήσωμεν, Νείλον τὸν μέγαν ἐν ἄσμασι καὶ ὠδαῖς, ὡς Θεοῦ θεῖον θεράποντα.

Νείλος τὴν Αἴγυπτον ἄρδει, καρποὺς ἐκφέρειν ποιῶν, σὺ δὲ ταῖς τῶν δακρῶν, τὸ τοῦ Ἁθωνος ὄρος, ροαῖς σου καταρδεύσας ποτίζεις πιστῶν, τῆς Ἑλλάδος συστήματα· εἰς ἑκάτον ἐπαυξήσας πνευματικῶς, τὸ σὸν τάλαντον μακάριε.

Ποὺς ἐν τῷ θείῳ ναῷ σου, ἀθροιζομένους πιστῶς, κώμης Ἁγίου Πέτρου, ὀσιώτατε Νείλε, τελέσαι σου τὴν μνήμην τὴν φωταυγῆ, ἀπὸ πάσης διάσωζε, νόσου καὶ βλάβης, κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ σωθῆναι καθικέτευε.

Δόξα πατρὶ. Ἦχος δ΄.

Η πέτρα τῆς ζωῆς, ἡ ἐντιμος καὶ ἀπρογωνίατος· ὁ ἀληθὴς θεμέλιος Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁμωνυμοῦσαν τὴν πόλιν Ἁγίου Πέτρου. Ἑλλάδος τῆς θεοσώστου, ἐκ ταύτης βλαστῆσαι ἠυδόχησε τοὺς τῶν ὁσίων ἀκρέμονας, Μακάριον καὶ Νείλον, ἐξ ἧς ὡς ἐκ βαλβίδος, τὸ μέγα ὄρος τοῦ Ἁθωνος καταλαβόντες,

φωστήρων δίκην διέλαμψαν, τὴν οἰκουμένην φωτίζοντες καὶ τὴν πατρίδα στηρίζοντες, ὡν ταῖς πρεσβείαις στήριξον ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεός, ἡ ἀσάλευτος πέτρα τῆς ζωῆς, ἐν πέτρα τῶν ἐντολῶν σου, καὶ τῆς βασιλείας ἀξίωτον, εὐχαῖς αὐτῶν ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς. Εἰσοδος. Φῶς Ἰλαρόν.

Προκείμενον τῆς ἡμέρας. **Καὶ τὰ ἀναγνώσματα.**

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάνος, ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήρῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἔδοξίμασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοξίμασεν αὐτοὺς καὶ ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσιν, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῳ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήθουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῆ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστω. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πονοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὀσιότητα, ὄξυνεῖ δ' ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύονται εὐστοχῶς βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τοξοῦ τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται. Καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφθήσονται γάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγλήσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμειος καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλιμῆσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέξει θρόνους δικαστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ

κρατούντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ἡμῖν ἢ ἡ δυναστεία παρὰ ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι ἐν ἀναπαύσει ἔσται γῆρας γὰρ τίμιον, οὗ τὸ πολυχρόνιον οὐδ' ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Ποιὰ δ' ἔστι φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξει σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ καὶ βεμβασιμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἀκακόν. Τελειώθεις ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε λόγους μακροῦς, ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν λατὴν ἰδιόμελα ἤχος α'.

Αγάλλου ἐν Κυρίῳ, πατὴρ τοῦ Θεοῦ Νείλου, πόλις τῶν Πελοπόννησων, σὺν τῇ λαμπρᾷ κώμῃ τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἡ πάλαι τὸν Θεὸν Νεῖλον, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου αὐξήσασα, παντοίαις χάρισιν, ἀρετῶν κεκοσμημένον, νῦν δ' ὡς ἥλιον διαλάμποντα ἐν πᾶσι τοῖς πέρασι, πᾶσιν ὀρθοδόξοις, τὴν ἀκένωτον χάριν τῶν μύρων αὐτοῦ παρέχοντα. διὸ ἑορτὴν ἐτήσιον τελοῦντες, τὴν χαρμόσυνον μνήμην αὐτοῦ, τοῖς νοητοῖς ἀνθεσι καταστέψομεν Χριστὸν τὸν ἀναστάντα καὶ ἡμᾶς ἀναστήσαντα δοξάζοντες.

Ὁ αὐτός.

Πύφραϊνον ἐν Κυρίῳ, ὁσίῳ Ἄθω τὸ κλέος, Νεῖλε πατὴρ ἡμῶν, εἰς ὄρος γὰρ ὑψηλῆς πολιτείας ἀνάβας, συνεργὸν ἔχων καὶ συμφρονοῦντα σοι, τὸν σὸν κατὰ σάρκα καὶ κατὰ πνεῦμα Θεὸν Μακάριον, ὡς Μωϋσῆς τὸν Ἄαρῶν καὶ Ἡλίας τὸν Ἐλισσαῖον· οἱ τὸ Σίγαιον καὶ Κάρμηλον ἔχοντες ἐνδιαίτημα τὰς ὑψηλὰς θεοπτείας καὶ προφητείας ἐώρων. Οὕτω καὶ ὑμεῖς τὸ ὄρος τῆς Μάλεθῆς πρότερον, εἶτα τὸν ἱερόν Ἄθωνα, τῶν μεγίστων καὶ ὑπερφυῶν θεωριῶν τὴν γινώσιν εἰλήφατε, καὶ πᾶσι τοῖς μονασταῖς ὑπογραμμὸς ἀνεδείχθητε. Ἐχόντες οὖν παρρησίαν πρὸς Θεὸν πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Θαυμαστός εἶ ὁ Θεός, καὶ τῶν θαυμασίων σου πέρας ὄλωσ· οὐκ ἔστιν ἰδοῦ γὰρ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γενεᾷ μετὰ πολυχρόνιον ἐν γῆ κατάκρυψιν, ἀπεκάλυψας τοῦ σοῦ θεράποντος Νείλου

τὰ λείψανα, εὐωδίαν ἄρρητον ἐκπνέοντα καὶ πηγὰς θαυμάτων προχέοντα, ἅπασιν τοῖς πίστει προσιοῦσιν· ὅθεν τὴν ἀνάμνησιν τελοῦντες πνευματικῶς ἑορτάζοντες εὐφραϊνόμεθα· δυσωποῦντες πρεσβεῦειν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον·

Ἦχος γ'.

Θμωνύμως τοῖς Νειλώσις νόμασι κληθεῖς, κατ' ἀπόρρητον οἰκονομίαν, φερωνύμως Νεῖλε μακάριε, ὡς γὰρ ἐκεῖνα ἐτησίως ἀναβαίνοντα, πρόξενά γίνονται νέας χρονικῆς καρποφορίας· οὕτως αὐτὸς ἐτησίως ἡμῖν ἐμφανιζόμενος, διὰ τῆς ἐτησίου σου μνήμης, ἀρδεύων τὴν ἀκαρπίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, εἰς πνευματικὴν καρποφορίαν μετασκευάζεις, διεγείρων πρὸς μίμησιν τῶν ἐναρέτων σου κατορθωμάτων, διὰ τῆς καινουργούσης ἡμᾶς μετανοίας, οὕτως οὖν ἀξιωθείς παρὰ Θεοῦ, δώρησαι ἡμῖν φερωνύμως πάσας τοῦ παρόντος ἔτους ἡμέρας, καρποφόρους προσενεγκεῖν Χριστῷ τῷ παρέχοντι τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν·

Δόξα πατρὶ. Ἦχος δ'.

Σήμερον ὡς ἀληθῶς, ἡ μυστικὴ ἑβδόμη αὐτῆ, ἡ τοῦ ὁσίου καὶ θαυμασίου Νείλου τὰ λείψανα ἀνακαλύψασα, τῆς πάλαι ἑβδόμης ἐκείνης φέρει ὁμοίωσιν, ὅτε ὁ σταυρὸς ἐν οὐρανῷ, ἔλαμψεν ἡλίου φαιδρότερον, οὕτω τὰ σταυροφόρα τοῦ θεοφόρου Ἀστέα, ἐκ γῆς ἀναλάμψαντα ὡς ἔμπλεα, τερπνότητος καὶ εὐωδίας Θεοῦ φωτισμοῦ καὶ λαμπρότητος, ἐπλησαν πάντας τοὺς παρευρεθέντας· ὅθεν ἀγαλλιώμενοι ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις τὴν ἁγίαν Λαύραν κατέλαβον καὶ ὡς θησαυρὸν πολύτιμον ἐναπέθεντο, ἰάματα παρέχοντα πᾶσι τοῖς πιστῶς προσιοῦσι καὶ εὐλαβῶς ἀσπάζομενοις. Ταύτην οὖν τὴν ἀνάμνησιν ἑορτάζοντες, οἱ τῆς πατρίδος σου τρόφιμοι, αὐτοῦ μὲν τοῦ πρεσβεῦειν, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον·

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς. Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου. Ἦχος πλάγ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ ἐπ' ἐσχάτων φανείς, Νεῖλον τὸν πάλαι ἀληθῶς ἠαφομοίωμα. Τὸν βίον γὰρ τούτων πάτερ φερωνυμίας καλῶς, ἀρετὴν ἀσκήσας πεπολίτευσαι, φανείς καθαρότατον ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον· ἀκτινοβόλους, ἀστραπὰς εἰσδεχόμενος, τὰς τοῦ πνεύματος Νεῖλε μακαριώτατε· ὅθεν καταυγαζόμενος ἐώρας τὰ μέλλοντα, πάντα προλέγων ἐκ θείας, φωτοφανείας μουύμενος, Χριστοῦ ἐνδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος·

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Στύλος φωτοειδῆσά, ρεταῖς ἐσρηγμένος καὶ νεφέλῃ σκιαζουσα, οἱ θεῖοι ἡμῶν πατέρες, ἐφάνησαν ἀληθῶς, μοναχῶν τὰς

τάξεις ὁδηγούμενοι. Ὁ δεῖος Μακάριος, ἢ ὁ Νεῖλος ὁ πάνσοφος, οἱ δεῖοι ὄντες, πολιούχοι καὶ φύλακες, οἱ τρισόλβιοι, Ἀρχαδίας τὸ καύχημα, ἄμφω τοῖνον συλλέγουσιν, ἡμᾶς πάντας σήμερον, τούτων τὴν μνήμην τὴν δεῖαν, πνευματικῶς ἐκτελέσαντας, Χριστὸν δυσωποῦντες, τοῦ δωρήσασθαι τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Αεὕτε οἱ τῆς μονῆς Μαλεβῆς, πατέρες ἅμα, καὶ τοῦ Ἄθω ὁ Σύλλογος, πληθὺς τε Πελοποννήσου· οἱ μὲν βλαστὸν ἱερόν, οἱ δὲ πολιούχον καὶ συλλήπτορα, σὺν πόθῳ τὴν πάμφωτον, ἑορτὴν ἐκτελέσωμεν, ἀνευφημοῦντες, ἀρρυπότοις ἐν χεῖλεσι, τὸν πανόσιον, Νεῖλον τὸν πάνσοφον, μέγας ἀνακραυγάζοντες, ὑπάρχεις τρισήλιε, ἢ ἐνιαία θεότης, ἢ τὸν σεπτὸν σου θεράποντα, δοξάζουσα κόσμῳ, καὶ παρέχουσα εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἤχος πλάγ. δ'.

Τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη, τὰ ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἄθω καὶ οἱ τῆς μονῆς Μαλεβῆς πατέρες, τὸν κοινὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν Νεῖλε πατὴρ ἡμῶν· διὰ γὰρ σου τῆς τρίβου, τὴν εὐθειαν δόδον, πορεύεσθαι ἐγνωμεν· ἰδοὺ γὰρ ταῖς λιταῖς σου διασωζόμενοι, ἀσινεῖς ἐκ τῶν τοῦ πονηροῦ ἐπινοιῶν διαμένωμεν χειραγωγόν σε καὶ προστάτην πλουτοῦντες φρούρησον πανόσιε, τὴν σὲ τιμῶσαν ταύτην μονὴν καὶ πόλιν Ἁγίου Πέτρου, τὴν ἐνεγκάμενην ἐκ μητρικῶν σπαργάνων, καὶ πρέσβευε ἐκτενῶς, ὑπὲρ πᾶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων, τὴν σεβάσμιον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. τῆς ἑορτῆς. Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Μονάσας θεαρέστως ἐν τῷ Ἄθω τρισόλβιοι. ἐν προσευχαῖς καὶ νηστεαῖς τὸν Θεὸν ἐξεζήτησας, καὶ γέγονας δοχεῖον καθαρὸν, τοῦ πνεύματος ἀστράπτων τοῖς πιστοῖς, ἀρετῶν τὰς λαμπηδόνας δι' ὧν φωτίζεις Νεῖλε τοὺς βοῶντας σοι. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ ἀγιασάντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα· Δόξα ἑτερον Ἦχος γ'. Θεῖας πίστεως.

Πελοπόννησος ἅπανα χαίρει, πολιούχον σε ὡς κεκτημένη, Ἁγίου Πέτρου δὲ κωμόπολις ἀγάλλεται, ὡς κεκτημένη σου Νεῖλε τὰ σπάργανα, ἢ θρεψαμένη σε εὐσεβῶς παναοίδιμε. Πάτερ ὅσιε Χριστῷ τῷ Θεῷ ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος:

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν α'.

στιχολογίαν καθίσματα Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου σωτήρ.

Πατρὸς βρέφους τῷ Θεῷ, Νεῖλε πάτερ ἐδείχθης, ὡς δῶρον ἱερόν, καὶ τῷ κτίσαντι πρέπον, προθύμως τὸν ζυγὸν αὐτοῦ, ἢ τὸν

Χριστὸν ἐκ νεότητος, ἄραι ἄγευστον, τύρβης τοῦ βίου τηρήσας, πᾶσαν αἰσθησιν, δι' ὃ ὡς ἄσαρκος μάκαρ, ἐν γῆ πεπολίτευσαι.

Δόξα, τὸ αὐτό, καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Μετὰ τὴν β'.
στιχολογίαν καθίσματα ἤχος πλάγ. δ'. Τὸ προσταχθέν·

Αὐτῆς νηστείας ἀκραίφνου Νεῖλε θεόφρον, ἀπονεκρώσας τῶν παθῶν ἐπαναστάσεις, τοῦ Χριστοῦ ὁ ἔρωσ σοὶ ἔδωκε τὴν χάριν, τὰς νόσους ἀποδιώκειν τῶν ἀσθενῶν, ζῶν τε καὶ μετὰ τέλος θαυματοργεῖν· ὄντως θαῦμα παράδοξον, ὅτι ὅστέα τὰ σά, ἐκβλύζουσιν ἰάματα, δόξα τῷ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν:

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Μετὰ τὸν πολυελεῶν καθίσματα ἤχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Πῆν καρτερίαν σου, καὶ τοὺς ἀγῶνας σου, πάντες θαυμάζομεν, οἱ καθορῶντες σε, ὑπομονῆς τὸ καρτερές Νεῖλε ἐν τῷ σπηλαίῳ σου· πῶς οὐκ ἐδειλίασες, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγριον· πῶς δὲ οὐκ ἐπτόησες τὸ τραχὺ καὶ σκληρότατον. Διὸ σὲ εὐφημοῦντες βοῶμεν, δόξα Χριστῷ τῷ σὲ δοξάσαντι.

Δόξα. Ἔτερον. Θεῖας πίστεως.

Χαίρει ἅπανα ἢ Ἀρχαδία, πολιούχον σε ὡς κεκτημένη, ἢ Κυνουρία δὲ πλέον ἀγάλλεται, ὡς κεκτημένη σου Νεῖλε τὰ σπάργανα· καὶ ἢ τοῦ Πέτρου δεῖα κωμόπολις σεμνύνεται, ὡς θρεψαμένη σε εὐσεβῶς παναοίδιμε· πάτερ ὅσιε Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος:

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχος. Προκειμένον ἤχος δ'.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων. Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. ὁ Ν'. (ΒΘ) Δόξα.

Ταῖς τοῦ σοῦ ὀσίου. Καὶ νῦν. ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἰδιόμελον ἤχος. Πλάγ. β'. στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Οσιε πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν, ἐξῆλθεν ὁ φόβος τῶν κατωρθωμάτων σου. Διὸ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὐρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. τῶν δαιμόνων ὄλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα, ὧν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας, παρηρσίαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, Νεῖλε πανεὐφήμη, εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁ ἱερεύς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. κ.τ.λ. ὁ Κανὼν τῆς ἑορτῆς καὶ τοῦ ἁγίου. Ὁδὴ α'. ἤχος δ'. Ἀνοιξὼ τὸ στόμα μου.

Παῖς δεῖαις λαμπρότησι, καταυαζόμενος ὅσιε, τὸ νέφος διάλυσον τῆς διανοίας μου, ὅπως μέλψω σου, τὸν βίον

Νεϊλε πάτερ Ἑλλάδος τὸ καύχημα, Ἄθω τὸ ἦδυσμα.
Ορθρίσας πρὸς Κύριον, δικαιοσύνης τὸν ἥλιον, ὡς βρέφους
 πανόλβιε, σκότος διέφυγες, τῶν τοῦ σώματος, παθῶν δι'
 ἐγκρατείας, καὶ χάριν ἐπλούτησας, Νεϊλε οὐράνιον.
Νοὸς καθαρότητα, δι' ἀπαθείας κτησάμενος, τοῦ πνεύματος
 γέγονας κατοικητήριον, Νεϊλε ὄσιε, Πελοποννήσου κλέος,
 πατέρων ἀγλαΐσμα. φωστὴρ παγκόσμιε.

Θεοτοκίον

Σὺ μόνη θεόνυμφε, τὸν ἐν ὑψίστοις καθήμενον, ἀγκάλαις ἐ-
 βάστασας σάρκα φορέσαντα, σὺ γὰρ πέφυκας πασῶν ἀγιω-
 τέρα, δοχεῖον ἐπάξιον τοῦ παντοκράτορος.

Καταβαθία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.
ᾠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ολόνυκτον πάτερ ἵκεσίαν, ἀγρύπνῳ προσφέρων λογισμῷ, Θεῷ
 τῷ παντοκράτορι, πάθη σαρκὸς ἐνίκησας, ὅθεν προστάτης,
 ἄγρυπνος, τῆς σῆς πατρίδος γεγένησαι:

Νεκρώσας τὰ μέλη ἐγκρατεία, ἐζώσας πάτερ τὴν ψυχὴν
 ταῖς θείαις ἐπιδόσει, τῶν ἀρετῶν νευρούμενος, παντουρ-
 γικαῖς δυνάμεσι, Νεϊλε Κυνουρίας τὸ βλάστημα:

Πνευσθεὶς τοῦ Θεοῦ σοφῶν ρημάτων, καὶ γνώσεως τοῦτου
 μετασχών, ἡσύχως διετέλεσας, τὴν σὴν ζωὴν ἐν ὄρει, καὶ
 τοῖς σπηλαίοις ὄσιε, ταῖς κακουχίαις θλιβόμενος:

Θεοτοκίον

Πλέους σου κόρη ταῖς βράνισι, τοὺς ἀνθρακας σθέσον τῶν ἐ-
 μῶν, παθῶν θεοχαρίτωτε, καὶ ἐσθεσμένο ἀναψον, τὸν λύχ-
 νον τῆς καρδίας μου, χρυσοῦ λυχνία ὑπάρχουσα:

Καταβαθία. Τῆς ἑορτῆς.

Κάθισμα ἦχος δ'. ταχὺ προκατάλαβε.

Ζωῆς ἐφιέμενος, τῆς ἀκηράτου σοφῆ, τοῦ κόσμου τὴν τερ-
 πνότητα ὡσπερ ἐπίβουλον, παρείδες ὡς σκύβαλα. ὅθεν ἐν
 εὐφροσύνῃ, ὀσιώτατε Νεϊλε, ἤλθες ἐπὶ τὸ ὄρος τοῦ Ἄθω προ-
 θύμως· διὸ τῶν μεμνημένων σου μέμνησο πάντοτε: Δίε.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. ᾠδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ρώμη τεῖκαί χάριτι παντουργικῆ, τοῦ παμβασιλέως Θεοῦ ἡ-
 μῶν, τὰς πανουργίας, τῶν ἀσάρκων δυσμενῶν, ὀλοσχερῶς
 διέφυγες Νεϊλε θεόφρον πατὴρ ἡμῶν:

Αγαλλισώμεθα πνευματικῶς, μνήμην ἐκτελοῦντες πανέορ-
 τον, σημειοφόρου, καὶ σεπτοῦ ἡμῶν πατρός· οὐτινος ταῖς
 δεήσεις, πάντων δυσχερῶν ἐκλυτρούμεθα:

Ιασιν ἀείναον ἢ σὴ σωρὸς, Νεϊλε ἀναβλύζει, μακάριε τοῖς προ-
 σιοῦσι, καὶ καθαίρει μολυσμοὺς, σαρκὸς ὀμοῦ καὶ πνεύμα-
 τος, πάτερ τῆς Ἑλλάδος τὸ βλάστημα:

Ρῦσαι ἡμᾶς ἄγιε ταῖς σαῖς λιταῖς, πάντων τῶν σκανδάλων
 τοῦ ὄψεως, καὶ τῶν παγίδων, καὶ ἰάτρευσον ἡμῶν, τὰ χα-
 λεπὰ νοσήματα. Νεϊλε Κυνουρίας τὸ καύχημα:

Καταβαθία τῆς ἑορτῆς. ᾠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σὺμπαντα.

Παθῶν κατεφρόνησας, σαρκὸς θεομακάρισε, τῇ ὑπερβαλοῦσῃ
 ἐγκρατεία, ὅθεν σοι χάρις, θεία δωδύρηται, πάθη θεραπεύειν
 τῶν πιεσῶς, Νεϊλε προσιόντων σοι, ἢ τελούντων τὴν μνήμην σου.

Αγίως τὸν βίον σου, παμμάκαρ διετέλεσας, ὅθεν τοῖς ἀγίοις
 ἀσυνετάγῃς, τοῖς ἀπ' αἰῶνος Θεῷ δουλεύουσαι, πάντων ἀγιάζων
 τὰς ψυχὰς, πόθῳ τῶν ὑμνούντων σε, Νεϊλε πέτρας τὸ ἔρεισμα.

Μακάριος γέγονας, τῷ ὄντι Νεϊλε ὄσιε, σὺ γὰρ ἐν ὀδῷ δικαι-
 οσύνης τοῦ παντεπόπτου Θεοῦ πεπόρευσαι, ἄκακος καὶ
 πρᾶος γεγονώς, καὶ ταῖς ἀναβάσει, ταῖς καλάις σεμινύμενος.

Θεοτοκίον.

Μακρὰν τὸ ἀνθρώπινον, Θεοῦ παρθένε γέγονε, σοῦ δὲ συλλα-
 βούσης τὸν Σωτῆρα, ἀνερμηνεύτως θεοχαρίτωτε, πάλιν εἰς
 παράδεισον πολεῖ, πίστει μακαρίζων σε, θεοτόκε πανύμνητε.

Καταβαθία τῆς ἑορτῆς. ᾠδὴ ζ'. Τὴν θείαν ταύτην.

Αγνῶς βιώσας αἰρούμενος, ἐγκράτειαν ὡς ἄσαρκος ἤσκησας,
 ἀστάσιν παννύχιον, εὐχὴν σοφῆ ἀδιάκοπον, πίστιν ἀληθε-
 στάτην, θείαν ταπείνωσιν.

Καλῶν ιδέαις κοσμούμενος, ὡς ἄγγελος Θεῷ ἐλειτούργησας,
 Νεϊλε μακάριε, καὶ μεταστάς κατεσκήνωσας, μετὰ ἀγγέ-
 λων μάκαρ, πατέρων καύχημα.

Αγγέλους ἔχων συλλήπτορας, δαιμόνων ἀπεκρούσω φαντά-
 σματα, Νεϊλε μακάριε, καὶ ἀπροσκόπτως διώδευσας, τρί-
 βον τὴν θείαν πάτερ, Κυνουριέων τὸ ἦδυσμα.

Θεοτοκίον.

Ρημάτων κόρη πανάμωμε, τοῦ θείου Γαβριὴλ ὡς ἀκήκοας,
 λόγου συνέλαβες, ἐν τῇ ἀσπόρῳ μητρὶ σου, καὶ ὑπὲρ λό-
 γον, τοῦτον Παρθένε τέτοκας.

Καταβαθία τῆς ἑορτῆς. Κοντάκιον ἦχος δ'.

Ἐπεφάνη σήμερον.

Εν ὁσίοις ὄσιος, ὕστατος ὤφθης, φέρων ὡς ἀρχέτυπον, τὰ
 τῶν ἀρχαίων ἀληθῶς, τοὺς σοὺς ἀγῶνας καὶ ἐπαθλα, Νεϊ-
 λε. τρισμάκαρ, τῆς Κυνουρίας τὸ βλάστημα.

Ἰ Πατέρων ἀκρότης, καὶ ὁσίων σεμνότης, ἀσκούντων πρὸς Θεὸν παρρησία, Πελοποννήσου τὸ καύχημα καὶ τοῦ Ἄθω ἀγλαΐσμα, κωμοπόλεως Ἁγίου Πέτρου σπερρὸν περιτείχισμα, πῶς ὑμνήσω τὴν σὴν βιωτὴν ἁγίη; ἦν ἄγγελοι ἐθαύμασαν, δαίμονες ἐπτύξαν καὶ ἄνθρωποι ἐξεπλάγησαν! ἀστράπτεις γὰρ ὡς ἥλιος ἐν τοῖς πέρασι καταγάζων τὰ σύμπαντα τοῖς σοῖς θαύμασιν, ὅθεν βοῶμεν σοι, Χαίροις ὦ Νεῖλε τρισμάκαρ Πελοποννήσου τὸ βλάστημα.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Μαῖου ἐβδόμη. Μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Νεῖλου τοῦ γέου τοῦ καὶ Μ. ροβ. λήτου, τοῦ καταγομῆου ἐκ τῆς κωμοπόλεως τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Πελοποννήσου ἡ ἀσκήσαντος ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἄθω.

Στίχοι. Νεῖλος ἄρδει γάμοι γῆν Αἰγυπτίων,
ὁ δὲ μοναστὰς τοῦ Ἄθωτος ἄρδενει...
Ἀίτηεν ἐν ἡματ' ἐβδομάτῳ νειλώϊος αἰγλη.

Ταῖς αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σώσον ἡμᾶς. Ἄμην.

Ὡδὴ Ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Παραπλήσια, τὰ μύρα πάνσοφε, ἐκ τοῦ σοῦ σώματος ταῖς τῶν ναμάτων ροαῖς, ἐξέβλυσαν βέοντα, καὶ καταρδεύοντα, τοὺς κραιυγάζοντας, ὁ τῶν πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀγαπήσας σε, δικαίως ὃν ἠγάπησας, Θεὸς ὁ δίκαιος, διὰ καλῶν ἀμοιβαῖς. ἐνθέοις ἡμείψατο, Νεῖλε μακάριε, ὡς βοήσαντα, ὁ τῶν πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἰῶν δακρῶν σου. τὰ ρεύματα δεξάμενος, ὁ παντεπόπτης Θεός, ροαῖς σαφῶς ὁ αὐτός, ὁμοίως ἀμοίβεται, χάριν δωροῦμενος, μύρων βλύσει, καὶ ἰαμάτων χάρισι θεραπεύειν τοὺς νοσοῦντας

Θεοτοκίον

Πλεήμονα. τεκοῦσα μόνη Κύριον, θεοχαρίτωτε, τῇ οὖν αὐτοῦ πανσθενεῖ, δυνάμει οἰκτείρησον, Ἁγνή πανάμωμε, τοὺς βοῶντας σοι, εὐλογημένος Δέσποινα, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Καταβασία τῆς ἑορτῆς. Ὡδὴ Η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ῥώμη θεϊκῇ τὰς παρατάξεις, δαιμόνων τὰς ὀλεθρίας ἐξηφάνισας, χάριν τε ἀπέληψας. παύειν ἄρρωσθήματα. καὶ ἐκδιώκειν πνεύματα βοῶν ἀκάθαρτα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας :

Βιώσας παμμάκαρ'θεαρέστως, δικαίοις σοφὲ τὸν δφειλόμενον ὕπνον νῦν κεκοίμηκας καὶ πρὸς ἀτελεύτητον μετεβιβάσθης

ὅσιε βοῶν ἀπόλαυσιν, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας :

Ἰστάμενος ἄνω τοῦ σπηλαίου, ὡς ἐπὶ λυχνίας λύχνος ὅσιε πάντων τὰ νοήματα πίστει κατεφώτιζες, ὑποδεικνύων ἀριστα Νεῖλε μακάριε, τὴν τρίβον τῆς ζωῆς, καὶ ἀνάγων τούτους θεῖψ λόγῳ πρὸς ὕψος ἀπαθείας :

Ὁρμῶ γαλήνῳ νῦν προσωρμίσθης, τοῦ βίου πάντα τερπνὰ μισήσας πάνσοφε, εἶχες γὰρ ἰθύνοντα πάσας τὰς πορείας σου τὸν Κυβερνήτην Κύριον, Νεῖλε θεόσοφε, τὸν πνεύματι τὸ πᾶν διοικοῦντα, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας :

Καταβασία τῆς ἑορτῆς. Ὡδὴ Θ'. Ἄπας γηγενῆς.

Ὁντως οὐρανός, ὕψει πολιτείας σου ὄφθης κατάστερρος, θαύματα πανόλβιε, ὡς ἄλλοις ἄστροις καταστραπτόμενος, τῆς σῆς πατρίδος ὅσιε, καταλαμπρύνων ψυχὰς, τῶν τιμώντων, Νεῖλε τοὺς ἀγῶνας σου, καὶ τελούντων τὴν πάντιμον μνήμην σου.

Ἰδὴ τῷ Χριστῷ, ἐγγίζων τρανώτερον καὶ καθαρότερον, μέμνησο τῶν πίστει σου, μνημονευόντων, Νεῖλε τρισόλβιε, ἁμαρτιῶν συγχώρησιν ἡμῖν δωρούμενος, νοσημάτων, πάντων ἀπολύτρωσιν, καὶ Θεοῦ βασιλείας οἰκειώσιν :

Σοῦ τὰ ἱερά καὶ τίμια λείψανα, ἐν θήκαις κείμενα, θάπτει τὰ νοσήματα καὶ φλέγει στίφη δαιμόνων πάντοτε, Νεῖλε θεομακάριστε τῇ θεῖα χάριτι, ἀναβλύζει πᾶσι τὰ ἰάματα, τοῖς πιστῶς σε αἰε μακαρίζουσιν :

Θεοτοκίον.

Ἄφες μοι βοῶν, Θεὸν ἠκυήσασα, ἁμαρτιῶν τὴν πληθύν, νέκρωσον τὸ φρόνημα τὸ τῆς σαρκὸς μου σύμου τὸ καύχημα, ἰσχύς τε καὶ κρατέωμα, οἰκτεῖρον σώσον με, σωτηρία πάντων σύ ὑπάρχουσα, θεοτόκε ἁγνή αἰε παρθένη.

Καταβασία ἑορτῆς. Ἐξαποστειλάριον.

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἰκ βρεφικῆς σὲ ἔλαβεν, ἡλικίας ὁ πλάστης, καὶ πνεύματος ἠξίωσε σκῆνωμα τοῦ Ἁγίου, ὅθεν φωστήρ ἀνεδείχθης, Νεῖλε τῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐκ σκότους παραπτώσεων, ὀδηγῶν πρὸς τὸ φέγγος, τῶν τοῦ Θεοῦ, ἐνταλμάτων ὅσιε καὶ προσάγων, Χριστῷ ὃν καθικέτευε, τοὺς τιμώντάς σε σώσαι.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἶνους. Πᾶσα πνοή.

Τῆς ἑορτῆς τρία, καὶ τοῦ Ἁγίου προσδόμοια τρία, ἦχος πλάγιος δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Νεῖλε Κυνουρίας βλάστημα, Ἄθωνος ὄρους τερπνόν, καὶ ἡδύτατόν καύχημα, σήμερον ἐξέλαμψεν, ἡ σεβάσμιος μνήμη

σου καταφωτίξων πιστῶν συστήματα, καὶ θεραπεύουσα ἀρρωστήματα, τῶν προσκαλούντων σε καὶ προσπτυσσομένων σου τὴν Ἱεράν, εἰκόνα μακάριε, θαύματα βρύουσαν.

Θσιε Νεϊλε μακάριε, θεῖα δυνάμει ῥωσθεῖς, τῶν δαιμόνων τὴν ἔπαρσιν, σταθερῶς κατέβαλες, καὶ εἰς γῆν ἐταπεινώσας, δύναμιν ἔχων σε ἐνισχύουσαν καὶ δυναμοῦσαν Χριστὸν τὸν Κύριον, ὃν καθικέτευε, καὶ ἡμῖν δωρήσασθαι τοῖς εὐσεβῶς, μνήμην τὴν πανίερον, ἐπιτελοῦσι σου.

Νεϊλε θεόφρον πατὴρ ἡμῶν, διὰ τὴν ὄντως ζωὴν, τῆς παρούσης ἡλόγησας, καὶ τοῖς πόνοις ἔκδοτον, σοῦ τὸ σῶμα παρέδωκας, πρὸς τὴν ἀγήρω καὶ ἀτελεύτητον, τρυφήν ἐνθές ἀποσκοπούμενος, ἧς καὶ ἐπέτυχες, σὺν ὁσίων τάγμασι διηνεκῶς θρόνῳ παριστάμενος, τοῦ παντοκράτορος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σήμερον συνεξέλαμψεν ἡμῖν, ἑορτὴ τετρασήμεντος, ἑαρινῆς χάριτος, ἐκ τεσσάρων συγκροτουμένης χαρίτων, τῆς γὰρ πρώτης ἡμῶν γεννήσεως καὶ τῆς μελλούσης ἀνακαινίσεως, εἰκὼν ἀληθῶς ἐστὶ τὸ ἔαρ, ἀπαρχὴ δὲ καὶ πρωτότυπος τῆς μελλούσης, ἢ τοῦ Σωτῆρος ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασις, τῆς ἐσομένης δὲ δόξης καὶ λαμπρότητος, ἢ ἐν οὐρανῷ σήμερον φανεῖσα τοῦ σταυροῦ λαμπρὰ σημαία, μεθ' ὧν ἐξεικονίζει ἢ ἐκ γῆς φανέρωσις, τῶν πανευόσμων λειψάνων τοῦ θεοῦ πατρὸς ἡμῶν Νεΐλου. Ταῦτα ἡμῖν τὰ καλὰ θεὸς συνεχλάμπει ἐν τῇ ἐβδόμῃ ταύτῃ τοῦ λαμπροτάτου τῶν μηνῶν Μαΐου ἡμέρᾳ. Δεῦτε οὖν ἀδελφοί, τῆς ἀλήκτου χαρᾶς ἐκείνης τὰ προοίμια φαιδρῶς εὐφρανθῶμεν ἡμῶν πατέρα, τοῦτον μιμησώμεθα, ἵνα καὶ σὺν αὐτῷ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐπιτύχωμεν.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα. Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις. Εἰς τὴν λειτουργίαν οἱ μακαρισμοὶ τῆς ἑορτῆς ᾠδὴ γ', καὶ τοῦ Ἁγίου ᾠδὴ ζ'. Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου ὡς καὶ Κοινωνικὸν εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

— ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ —

Νεῖλον τὸν πηγᾶσαντα ἀληθῶς,νάματα δακρῶν καὶ κερᾶσαντα γλυκασμόν, τὴν σεπτὴν Τριάδα, ἐξ ἧς ἀντεκεράσθη, τὰνάματα τῶν μύρων ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ηες ὡς ἐξ ὄρους ἑαρινοῦ, ἡδύπνοα φέρων τῶν λειψάνων σου ὡς εἰπεῖν, ἀρώματα Νεΐλε, μυρίζων τοὺς τιμῶντας, τὴν μνήμην σου Ἀρχάδων, τὸ θεῖον βλάστημα.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΙΛΟΥ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΑΝΤΟΥ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Νεΐλου τοῦ νέου τοῦ καὶ Μυροβλύτου, καταγομένου ἐκ τῆς κωμοπόλεως τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Πελοποννήσου καὶ ἀσκήσαντος ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἄθωνος.

Εὐλόγησον πάτερ !

Δὲν ἠδυνήθη ἡ ἀποστασία τοῦ ἀντάρτου ἐωσφόρου νὰ σμικρῶνῃ τὴν λάμψιν τῆς λατρευτικῆς προσκυνήσεως τοῦ Θεοῦ τοῦ ποιητοῦ τῶν ἀπάντων. Ἐμνησικακήσεν ὁμως καὶ ἐφθόνηε τὴν ἀκατάπαυστον ὕμνολογίαν, ὅπου ἐψάλλον μὲ φθόνον καὶ σέβας εἰς τὸν θρόνον τὸν ὑψηλὸν τῆς θείας ὑπεροχῆς, αἱ λοιπαὶ Ἱεραρχίαι τῶν Ἀσωμάτων δυνάμεων· αὐτοὶ λέγω οἱ πύρινοι θεοὶ λειτουργοί, μὲ ὄλον ὅπου εἶδον αὐτὸν τὸν ἀλαζόνα νὰ καταβυθισθῆ διὰ τὴν ἔπαρσιν του εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ἐνδικῆς, νὰ ἀποστῆσαν εἰς τὴν ἀνεύκαστον λατρείαν τοῦ ποιητοῦ. Ὁ δ' ἀποστάτης μὲ τὸ δυστυχὲς αὐτοῦ τάγμα ὅπου κατεδικάσθη μὲ στερεὰν ἀπόρασιν τοῦ Θεοῦ εἰς ποινὴν βαρυτάτην ἦναψεν ἀπὸ φλογερὰν κακίαν, καὶ ἀρύθητον φθόνον· ὅθεν βλέπων εἰς τοὺς οὐρανοὺς μίαν παμφεστάτην ἐκκλησίαν, ὅπου συνεκροῦται ἀλήκτως πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ὕμνον, ὠπλίσθη μὲ περισσότερον φθόνον, καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀντιπαλαίσῃ μὲ τοὺς αὐλοὺς ἐκείνους λειτουργοὺς, ὀπλίζεται κατὰ τοῦ δυστυχοῦς ἀνθρώπου, νὰ πολεμήσῃ καὶ ν' ἀφάνισῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος· καὶ μὲ ὄλον ὅτι δὲν ἐδυνήθη νὰ τὸ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τὴν παρούσαν ζωὴν, ἴσχυεν ὁμως νὰ τὸ βλάψῃ εἰς τὸ κυριότερον μέρος τῆς ἀθανασίας, ἀρ' οὐ τὸ ἐγύμνωσε μὲ τῆς ἀπάτης τὸν δόλον ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν χάριν τῆς οἰκειότητος ὅπου τὸ ἐπλοῦτησεν ὁ Δημιουργός, διὰ τὸ ὅποιον ἐκινήθη εἰς ἀπειρον κακίαν καὶ φθόνον ὁ ἐωσφόρος, καὶ ἐβουλήθη νὰ σκοτίσῃ τὴν λάμψιν τῆς θείας δωρεᾶς ὅπου θεοθεν ἔλαθε· διότι ἐκ πονηροῦ συμπεράσματος γνωρίζας οὗτος ὁ ἀλθόριος δράκων πῶς ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς, ἐπὶ γῆς θέλει καταρτισθῆ μία παμπληθὴς ἐναρμονίου ἐκκλησίας συναξίς ὁσίων πατέρων, ν' ἀναπληρώσῃ τὸν τόπον τοῦ ἐκπεσόντος ἐκείνου τάγματος, ψιθυρίζει εἰς τὰ ὦτα τῆς ἀνθρωπίνης ἀδωότητος. τὴν ἀδύνατον θέωσιν, καὶ ἀπατᾷ τὸν ἀπλοῦστατον ἀνθρώπον, καὶ τὸν ἐγύμνωσεν ἀπὸ τὰ θεῖα προτερήματα, καὶ τὸν ἐδείξεν ἐν ταυτῷ θνητόν.

Μένει ὁμως ἀπρακτος ἡ τριαυτὴ ἀνταρτικὴ πανουργία. διότι τὸ ὑψηλὸν μυστήριον τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως ἀναγεννᾷ τὸν ἀνθρώπον μὲ τὸ λουτρόν τῆς παλιγγενεσίας, καὶ ἀναπλάττει μὲ τὴν τελεταρχικὴν δύναμιν τοῦ ζωαρχικοῦ πνεύματος, τὴν ἐφθαρμένην φύσιν τῶν βροτῶν· καὶ ὅταν ὁ

ἐνυπόστατος Θεός λόγος ἐκλινεν οὐρανοῦς, καὶ μὲ ἄρρητον συγκατάβασις ἐνεδύθη τὴν πενιγράν βροτειον φύσιν, τότε ἐγνώρισεν τὰ ἄλλα ἐκεῖνα πνεύματα, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἔχει νὰ ὑψωθῆ ἐκ τοῦ πτώματος καὶ νὰ ἐλθῆ εἰς τὴν πρώτην καὶ πλέον κρείττονα δόξαν τῆς αἰδίου μακαριότητος. — Ὅθεν ἐν πρώτοις ἐξελέχθησαν οἱ θεοὶ Ἀπόστολοι οἱ διάκομοι τῆς ἐκκλησίας, ἐκ τῶν ὁποίων συνηθροίσθη ὁ πάντιμος χορὸς τῶν μαρτύρων, Ἱερρχῶν, Διδασκάλων, Πατέρων θείων τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὁ πάνσοφος χορὸς τῶν ῥαίων. Ἐκ τῶν ὁποίων ἐλαμψαν πρώτον ἐκεῖνοι οἱ ἀειλαμπεῖς λαμπτήρες τῶν ἡσυχαστῶν Ἀντώνιος, Παῦλος ὁ Θεβαΐος, Εὐθύμιος, Σάββας καὶ ἄλλοι. Εἶτα τὸ πλήθος τῶν μεγάλων Κοινοβιατῶν: Θεοδοσίος, Θεόδωρος ὁ Στουδίτης καὶ καθ' ἑξῆς. Μετὰ τὴν ἐρήμωσιν τῆς Παλαιστίνης Σιναίου καὶ Ραϊθού, Αἰγύπτου καὶ Θεβαΐδος ὑπὸ τῶν ἀσέβων, ἐπλήθυνε τὸ μοναχικὸν τάγμα εἰς τὸ ὅρος τοῦ Ἄθωνος ἀπὸ τῶν ἱερῶν Ἀθανάσιον τὸν δομητορὰ τῆς μεγίστης Λαύρας, εἰς τῆς ὁποίας τὰ ὅρια ἐλαμψαν καὶ οἱ ἐν ἐσχάτοις χρόνοις ἀναφανέντες θεοὶ πατέρες ἡμῶν καὶ ὅσοι Μακάριος καὶ Νεῖλος ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ, ὁ σήμερον παρ' ἡμῶν εὐφημούμενος, τοὺς ὁποίους ἐβλάστησεν ἢ κατὰ τὴν Πελοπόννησον Κυνουρία (Τσακωνιά) καὶ ἡ κωσπολις ἢ καλουμένη («Ἅγιος Πέτρος») ἥτις διὰ τοὺς ἁγίους τούτους ἔγεινε πανταχοῦ ἐξάκουστος καὶ περιβόητος.

Γεννηθεὶς γοῦν ὁ θαυμασιος οὗτος Νεῖλος εἰς τὴν κωμὸπολιν Ἁγίου Πέτρου τῆς Κυνουρίας ἢ ὁποία εἶναι ἀποικία τῶν Ἀθωνιτῶν ἢ βαρβαρωθείσης τῆς λέξεως ἀντὶ Ἀθωνίται τσακωνίται (Κυνοουριεῖς) νῦν ὀνομάζονται, ὅτι ὁ μέγας ἐν βασιλεῦσι Κωνσταντίνος (ὡς ἀδειται λόγος) μετώκησεν ἐκ τοῦ Ἄθωνος ὄρους εἰς Πελοπόννησον, καὶ ἀφιέρωσε τὸν Ἄθωνα εἰς μοναστῶν καταγωγία ἱερά. Οἱ δὲ Κυνοουριεῖς (τσακωνίται) πάντες εἶναι εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἐκ τῶν ὁποίων κατήγετο ὁ ἅγιος οὗτος Νεῖλος τὸν ὁποῖον ἐλαβεν ἐκ νεότητος αὐτοῦ ὁ θεὸς του Μακάριος ἱερομόναχος καὶ ἐξεπαίδευσε τὰ ἱερά γραμματα καὶ τὰς ἀρετὰς του καὶ ἐλθόντες ὁμοῦ ἐκατοίκησαν εἰς τὸ ἐκεῖσε εὐρισκόμενον ἱερὸν μοναστήριον Μαλεβὴ καλούμενον, τιμώμενον ἐπ' ὄνοματι τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μοναστήριον ἡσύχασαν μερικὸν καιρὸν. Εἶτα διὰ προσκασίας του ὁ θεὸς τοῦ Ἁγίου Νεῖλου Μακάριος ἐπροσκάλεσε τὸν Ἀρχιερέα τοῦ τόπου, καὶ τὸν ἐχειροτόνησεν Ἱεροδιάκονον καὶ ἱερομόναχον ἐκεῖ εἰς τὸ μοναστήριον Μαλεβὴ.

Ποθοῦντες ὁμοῦ νὰ εὕρουν θειοτέραν ζωὴν ἀφῆκαν τὴν πατρίδα των καὶ φίλους καὶ συγγενεῖς καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος τοῦ Ἄθωνος. Καὶ περιελθόντες τὰ ἐν τῷ ὄρει ἱερά καταγωγία, ἤλθαν εἰς τὸ μέρος τοῦ σπηλαίου ὅπου ἀσκήτευεν ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ Ἀθωνίτης, ὅτι καθὼς ἡ πατρις του Ἅγιος Πέτρος, ἐλέγετο οὕτω κατὰ θείαν οἰκονομίαν, καὶ εἰς τὰ ὅρια τοῦ Ἁγίου Πέτρου τοῦ Ἀθωνίτου ἐκατοίκησαν, ὡς μιμηταὶ καὶ κληρονόμοι τῆς ἐκεῖνου ὑψηλῆς ἀσκητικῆς πολιτείας τῆς ἱσαγγέλου. Ἦτον δὲ τότε παντέρημος ὁ τόπος καὶ ἀκατοίκητος, διότι ἡ Σκήτη Κουσοκαλιβία καλούμενη, ὑστερον ἔγινε κατὰ τὸ ἔτος «1740» ἄλλ' οὔτε τὰ κελιά τῆς Κερασιᾶς ἦσαν τότε πλὴν τῶν ἡσυχαστηρίων τοῦ Ἁγίου Συμεὼν μακρὰν ἀπέχοντα ἐν τοῦ ἄλλου. Τοῦτον τὸν τόπον ἰδόντες ἐχάρησαν καὶ ἀπελθόντες εἰς τὴν Λαύραν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου ἡγήρα-

σαν τὸν τόπον δι' ἐν φλωρίων. Καὶ ὅσους κόπους κατέβαλον νὰ καθαρῶσιν τὰς ὕλας καὶ ἀκάθαρτας φαίνονται εἰς τὴν Διαθήκην τοῦ Ἁγίου Μακαρίου καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τῶν ἐπωνυμιῶν τοῦ Ἁγίου Πέτρου τοῦ Ἀθωνίτου καὶ ἀπὸ τῶν πατρίδων τῶν ῥαίων, τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ὅπου ἐκαλεῖτο ὀνομάσθη ὁ τόπος ἐκεῖνος Ἅγια Πέτρα καὶ ἐκτίσαν ἄνω τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Ἰπαπάντης, καὶ ἤξευροντες τὴν τέχνην τῆς ζωγραφικῆς τὸν ἐξωγράφισαν καὶ ἐστόλισαν μὲ ἱερά σκεῆ καὶ ἄμφια καὶ βιβλία.

Ὁ δὲ θεὸς Νεῖλος καταπλεγόμενος ἐξῆκει τὸν ἐρημικώτερον, καὶ εὐρὼν ἐν σπήλαιον κατάκρηνον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, φοβερὸν εἰς τὴν θέαν διὰ τὸ κρημνώδες ἔκαμε παντοίας μηχανὰς καὶ κατέβη εἰς αὐτὸ ὁ ἀειμνηστος καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ μόνος Θεῷ προσηυχόμενος καὶ καταγινόμενος εἰς θεωρίας καὶ ἄλλοις κανεῖς δὲν τὸν ἤξευεν, εἰμὴ ἐκεῖνος ὅπου τὸν ὠδήγησε καὶ κατέβη πρὸς αὐτὸ καὶ ἐκεῖ ἔμεινεν ἕως τέλους ἀγνώριστος ἀγωνιζόμενος ὁ μακάριος, ὁποῖα δὲ δάκρυα ἔχυσε ποταμῶδόν, καὶ πόσους ἀγῶνας, ἀγρυπνίας, γονυκλισίας στάσεις, καὶ νηστείας ὑπέμεινε καὶ πόσας φαντασίας καὶ φθόβους ἐδοκίμασεν ἀπὸ τοῦ δαιμονίου ὅπου ἐπάσχον νὰ τὸν διώξουν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πόσας ἄλλιν ἀγγελικὰς ἐπτασίας καὶ παρηγορίας εἶδεν, ἀδύνατον εἶναι νὰ τὰς διηγήθῃ τις. Βλέπων λοιπὸν ὁ πανάγαθος Θεὸς τὴν καρδίαν του καὶ ὑπομονὴν ὅπου εἶχε, τὸν ἐδόξασε μὲ ἀγγελικὴν παράστασιν τῆς δόξης κοιμήσεώς του ἥτις ἔγεινε κατὰ τὸ — 1651 — ἔτος τὴν 12ην Νοεμβρίου ἀπὸ Χριστοῦ. Τὸ δὲ ἅγιόν του σῶμα ἐνετάφισθη πλησίον τοῦ σπηλαίου, τὸ ὁποῖον ἅγιόν του σῶμα ἀνέβλυσε μῆρον εὐώδες, καὶ ἔτρεχεν ἐκ τοῦ σπηλαίου κάτω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐξεδόθη ἡ σφῆμη, καὶ ἤρχοντο τὰ πλοῖα καὶ ἐλάμβανον τὸ μύρον ὡς ἀπὸ κρήνης ἀρῶμενοι, τὸ ὁποῖον ἰάτρους πᾶσαν ἀσθένειαν καὶ ὀνομάσθη ὁ τόπος αὐτὸς παραδοσιασίων ἐκεῖ δὲ ἐστάθη καὶ τὸ καράβιον ὅταν ἦλθεν ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ Ἀθωνίτης καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πλεύσῃ ποσῶς ἕως ὅτου τὸν εὐγαλαν οἱ ναῦται ἐκεῖ καὶ ἀσκήτευσεν εἰς τὸ σπήλαιόν του ὡς διαγίνεται ἡ ἱστορία του.

Ὅθεν ὁ ἅγιος Νεῖλος ὀνομάσθη καὶ Μυροβλήτης, διὰ τὸ ἅγιον μύρον ὅπου ἐβλύζε τὸ ἅγιόν του λείψανον ὡς ἀνωθεν εἶπομεν. Ὁ δὲ τάφος του ἔμεινεν ἐπὶ πολλοὺς χρόνους ἀγνοούμενος. Διότι μίαν φορὰν ἠβέλυσαν δύο μοναχοὶ Κελλιῶται, νὰ ἐλθουν νὰ εὕρουν τὸ λείψανον τοῦ ὁσίου καὶ ἐλθόντες μὲ τσαπιά, ἤρχισαν νὰ σκάπουν τὸν τόπον, καὶ ἐξαίφνης ἔπεσαν ἀνωθεν τοῦ σπηλαίου μία πέτρα μεγάλη καὶ ἐσυντρίψε τοῦ ἐνὸς τὸν πόδα ἀπὸ τὰ σκέλη καὶ ἔπεσαν ὡσεὶ νεκροὶ ἀπὸ τοὺς πόρους ὀδυρόμενοι· ὁ δ' ἄλλος μὴ δυνάμενος νὰ τοῦ βοηθήσῃ, οὔτε νὰ τὸν ἐκβάλῃ ἀπὸ τὸν τρωμαρὸν ἐκεῖνον τόπον, ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ νὰ φέρῃ μούλαριον καὶ νὰ ἔλθῃ μὲ ἄλλον ἀδελφὸν νὰ τὸν σπικώσουν καὶ ἔμεινε μόνος ἐκεῖνος ὁ ἀδελφὸς βοῶν καὶ μουνγίζων, καὶ ἰδοὺ τῷ ἐράνῃ ὁ ἅγιος Νεῖλος εἰς σῆμα μοναχοῦ καὶ τὸν ἠρώτα τί ἔγει; καὶ τί ἐξῆκει ἐκεῖ; καὶ τί τοῦ ἐσυνέβη; καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἐξηγήθη τὸ ἔργον ὅπου ἤρχισαν καὶ τὴν πληγὴν. Λέγει του ὁ Ἅγιος. Καὶ πῶς ἐτόλμησες πτωχὲ χάρις τὴν βουλὴν τοῦ ἁγίου νὰ ἐπιχειρήσῃς τοιοῦτον ἔργον κυνδυνῶδες; πλὴν ἰδοὺ ὅπου ὁ Ἅγιος σὲ θεραπεύει, καὶ πρόσχε εἰς τὸ ἐξῆς χάρις τὸ θεῖον θέλημα νὰ μὴ ἀποτολμᾷς εἰς ἔργον ὑπὲρ τὴν δύναμίν σου καὶ μὲ τὸν λόγον ἤγγισε τὸ συντρίβεν τοῦ

ἀδελφοῦ σκέλος, καὶ παρευθὺς ἔγεινεν ὑγιῆς ὁ ἀδελφός, καὶ ὁ Ἅγιος ἔγει-
νεν ἀφαντος· καὶ χάρις πλησθεὶς ὁ ἀδελφός ἐκίνησε πρὸς τὸ Κελλίον του
καὶ καθ' ὁδὸν ἀπήντησε τὸν συνδελφόν του ὅπου ἤρχετο μὲ μουλάριον νὰ
τὸν σκώσῃ, καὶ ὡς τὸν εἶδεν ὑγιῆ, ἔμενεν ἐκστατικός καὶ ἐδόξασαν τὸν
Θεὸν ἀμφοτέροι, καὶ τὸν Ἅγιον μεγάλως νύχαρίστησαν. Ἐκτοτε λοιπὸν
δὲν ἐτόλμησεν ἄλλος τις ν' ἀναζητήσῃ τὸ λείψανον τοῦ Ἁγίου (Νεῖλου).

Κατὰ δὲ τὸ ἔτος — 1815. — Κάποιος μοναχὸς Αἰχμάλωτος μετονο-
μασθεὶς, ὁ ὁποῖος ἔπασχεν ἀπὸ δαιμόνιον χαλεπὸν καὶ σπᾶσιμον εἰς τὰ δι-
δυμα, τὸν ὁποῖον ἰάτρειυσεν ὁ Ἅγιος Νεῖλος, καὶ πολλὰς ὀπτασίας ἔδει-
ξεν εἰς αὐτόν, καὶ τοῦ προεῖπεν εἰς πόσους κινδύνους ἔχει νὰ ὑποπέσῃ τὸ
ἅγιον ὄρος, καὶ τὴν ἐπανάστασιν ὅπου ἔγεινε καὶ τὴν ἐφοδὸν τῶν Ἀγαρη-
νῶν, καὶ ἄλλα πολλὰ προεφήτευσε τὰ ὅποια σώζονται γεγραμμένα εἰς βι-
βλίον ὀλόκληρον. Εἰς τὰς πολλὰς λέγω ταύτας νοουθεσίας ὅπου τοῦ εἶπε
τὸν ἐπρόσταξε νὰ διορθώσῃ τὴν ὁδὸν τοῦ σπηλαίου, νὰ πηγαίνουν οἱ ἀδελ-
φοὶ νὰ προσκυνῶσιν εἰς ψυχικὴν των ὠφέλειαν, καὶ νὰ λειτουργῆται ἡ ἐκ-
κλησία τοῦ Ἁγίου ὅπου ἔκτισε μόνος του ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον

Ἀκούσαντες λοιπὸν οἱ πατέρες συνέδραμον, καὶ καθάρισαντες τὸν τόπον
ἠβέλησαν νὰ κτίσουν καὶ νέαν ἐκκλησίαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου, καὶ
σκάπτοντες τὰ θεμέλια εὐρέθη ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου. καὶ τὰ πάνσευμα λεί-
ψανα αὐτοῦ εὐοδίαν ἄμετρον ἐκπνέοντα, ἐν ἔτει — 1815 Ματοῦ ἐξδόμη, κατὰ
τὴν ὁποίαν καὶ ἑορτάζεται ἡ μνήμη του. Χαρᾶς λοιπὸν ἄπειρον πληροθύντες
καὶ εἰδοποιήσαντες εἰς τὴν Λαύραν. ἦλθον οἱ ποτέρες μὲ λαμπάδας καὶ
θυμιάματα καὶ μετεκόμισαν τὰ λείψανα τοῦ Ἁγίου εἰς τὴν Λαύραν ἀφή-
σαντες τὴν σιαγόνα μόνον εἰς τὸ Κελλίον πρὸς ἁγιασμόν τῶν προσερχομέ-
νων. Πολλὰ δὲ θαύματα ἔγειναν τότε εἰς πολλοὺς, κατὰ τὴν ἀνακομιδὴν τῶν
ἱερῶν του λειψάνων καὶ εἰς πολλοὺς ὅπου ἔλαβον μέρος ἐξ αὐτῶν, ἰάσεις
διαφόρων ἀσθενειῶν ἐτελέσθησαν.

Τὸν δὲ τάφον τοῦ ἁγίου ἐκαλλώπισαν ὅπισθεν τοῦ ἁγίου βήματος κα-
θὼς φαίνεται τὴν σήμερον.

Ἴδου λοιπὸν καὶ εἰς τὰς ἐσχάτας ἡμέρας, μολοντί ἡ Αἰχμάλωτος Ἀ-
νατολικὴ Ἐκκλησία εὐρισκομένη εἰς πολλὰς ἀνωμαλίας, θριαμβεύει κατὰ
τῶν δυσμενῶν δαιμόνων, καὶ μὲ νέων ἁγίων νικητικὰ καὶ λαμπρὰ τρόπαια
ἐγκαυχᾶται καὶ ἐξαπλοῖ ἄνωθεν ἡ τρισήλιος θεαρχία τὰς χρυσαυγιζούσας
ἀκτῖνας τῶν οὐρανίων χαρίτων τῆς, διὰ μέσου τῶν νεφραίων ἁγίων εἰς ὅ-
λα τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα. Ἴδου καὶ οὐρανὸς ἀντίβωβ καὶ ἀνακηρύττει
εἰς ὅλα τὰ ἔθνη τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν ὀρθοδόξου πίστεως τὴν πολυφω-
τον χάριν καὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου εἰλικρινεστάτην ἀλήθειαν.

Ἴδου καὶ νῦν ἀποφράττονται τῶν αἰρετικῶν τὰ ἀπύλωτα στόματα, οἴ-
τινες ἀλογίστως λέγουσιν ὅτι ἀπωλέσαντες τὸ βασιλεῖον συναπωλέσαμεν
ἅμα καὶ τὴν τῶν ἱερῶν ἀνδρῶν θαυματουργίαν καὶ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ.
Ἴδου ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ πλουσίως ἐκχεῖται εἰς τοὺς ἀξίους τῆς Θεϊκῆς
ἀγαθότητος, καὶ διαλαμβάνει ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία μὲ νέων μαρτύρων καὶ ὁ-
σίων μυροβλύτων ἀγιότητα καὶ μὲ ἔνδοξα καὶ ὑπερφῶν κατορθώματα.

Διότι «ἔως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος οὐκ ἐκλείψουσι γενναῖοι στρατιῶται
τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», ἀλλ' ἐν ἐκάστη γενεᾷ καὶ γενεᾷ τῶν πιστῶν ὀρθοδόξων,

θέλει ἔχει τοὺς ἐξ αὐτῆς ἱεροπρεπῶς καὶ θεοειδῶς διαλάμποντας καὶ ὡς
πολυφώτους φωστῆρας πάντα τὸν κόσμον καταυγάζοντας· καὶ ὅτι ἀληθὲς ἐστὶ
τὸ λεγόμενον, ἐπιβεβαιούσι μὲν καὶ ἄλλοι ἅγιοι, ἐπὶ τῆς τῶν Ἀγαρηνῶν
αἰχμαλωσίας μαρτυρικῶς καὶ ἀσκητικῶς τῶν ἀοράτων δαιμόνων καὶ ὠμοτά-
των τυράνων τὰς πονηρὰς φάλαγγας ἐκπομπεύσαντες, καὶ κατὰ κράτος τὴν
σάρκα καὶ τὸν κοσμοκράτορα ἀηττήτῳ δυνάμει τοῦ ἐσταυρωμένου κατα-
τροπώσαντες, καὶ μὲ βραβεῖα νίκης καὶ γέροα καὶ ὑπερφυακὰς θεοσημείας
τῆς ἀγιότητος καὶ ζῶντες καὶ μετὰ θάνατον διαπρέψαντες καὶ εἰς αἰῶνα
τὸν ἅπαντα διπρέψουσι Θεοῦ ἐλέει καὶ χάριτι. Ἐπιβεβαιοὶ δὲ τοῦτο αὐ-
τὸ πρὸς τοῦτοις.

Καὶ ὁ σήμερον παρ' ἡμῶν ἑορταζόμενος πανόσιος καὶ θαυματουργὸς μυ-
ροβλήτης Νεῖλος, ὁ τῆς Κυνουριῶν ἐπαρχίας, κομοπόλεως Ἁγίου Πέ-
τρου βλάστημα, γέννημα καὶ θεμέμα καὶ καύχημα καὶ πάντων τῶν ἀ-
πανταχοῦ ὀρθοδόξων παιδρῶν ἀγαλλίαμα, καὶ λαμπρὸν ἐγγαλλώπισμα· τοῦ
ὁποῖου ἂν θελήσωμεν νὰ περιγράψωμεν τὰ κατορθώματα καὶ νὰ διηγηθῶ-
μεν τὰ ὅσα θαυμάσια ἐκτελεῖ καταλείψῃ ἡμᾶς ὁ χρόνος διηγουμένους.

Ὅθεν ὅλα αὐτὰ σιωπῶντες, ὡς πολλὰ τε καὶ ἀναριθμητα, φθάνουσι τὰ
ὅσα ἐγράψαμεν ἐν συντόμῳ νὰ πληροφρήσουν τῶν πιστῶν τὰς καρδίας·
ὅτι ὁ ἄπιστος καὶ Θεὸν ἐὰν ἴδῃ θαυματουργοῦντα ὡς οἱ Ἰουδαῖοι τὸν Κύ-
ριον, οὐ μὴ πιστεύσῃ ὡς τετυφλωμένος τὸν νοῦν ἐκ τοῦ σκοτεινομόρφου
σπανᾶ, διὰ τὴν εἰς τὰ πάθη τῆς ρθειρομένης σαρκὸς ὑποδούλωσιν καὶ
τότε μόνον θέλει γνωρίσῃ τὴν ἀσέβειαν καὶ πλάνην του, ὅτε θὰ συγκατα-
κριθῇ μετὰ τοῦ ἀπατήσαντος αὐτόν κατακαϊόμενος εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ τῆς
αἰωνίου κολάσεως· πλὴν ἀνωφελῶς καὶ ἀνόητα.

Μὲ ποίους λοιπὸν ἐπαίνους σήμερον Ἀγιώτατε Νεῖλε θέλομεν καταστέ-
ψῃ τὴν ἱερωπάτην σου κορυφήν, καὶ ἂν θέλομεν ἔχει γλώσσας καὶ δέκα
ῥητορικὰ στόματα; μὲ ποίους δ' ἐγκωμιαστικούς λόγους θέλομεν ὑμολο-
γήσῃ τὴν ὑπεράνθρωπον καὶ ἰσάγγελον πολιτείαν σου; τὴν ὁποίαν μὲ πο-
λυχρονίους ἀσκητικούς ἀγῶνας καὶ κόπους κατώρθωσας· ὧ σὺ εἶσαι
κατὰ ἀλήθειαν ἡ παντοτινὴ στήλη τῆς ταπεινοφροσύνης, τὸ θεμέλιον τῆς
μοναδικῆς πολιτείας, ἡ ἀρραγὴς πέτρα τῆς ὑπομονῆς, καὶ τῆς καρτερίας
ἡ δόξα τῆς ἐκκλησίας, τῶν θλιβομένων ἡ παραμυθία, τῶν ἀμαρτωλῶν
εἰς μετάνοιαν ὀδηγία, τῆς Πελοποννήσου ἡ σωτήρια, Ἁγίου Πέτρου τῆς
πατρίδος σου ἡ προστασία, καὶ παντὸς τοῦ κόσμου ὁ ἀκοίμητος προσευχῆς.

Σὺ εἶσαι κατὰ ἀλήθειαν τὸ θησαυροφυλάκιον τῶν πνευματικῶν χαρισμά-
των, ἡ ἀκένωτος πηγὴ τῶν θαυμάτων, ἡ ἀέννητος κρήνη τῶν ἱαμάτων, ὁ ἀο-
κνος ἐκπληρωτὴς πάντων τῶν εὐαγγελικῶν ἐνταλμάτων, ὁ ἐνθερμος μιμη-
τὴς τῶν τοῦ Χριστοῦ παθμάτων, ὁ διαπύσιος κηρὺς τῶν οὐρανίων δογμά-
των, ὁ πεπληρωμένος πάντων τῶν ὑπερφυῶν τοῦ Πνεύματος χαρισμάτων, ὁ
συγκληρονόμος τῶν ὑπερφῶν διαθημάτων, ὁ πάντοθεν περιλαμβόμενος
μὲ τὰς γλυκείας ἐκείνας ἀκτῖνας τῶν Θεῶν ἀπαυγασμάτων, τῶν ἅπαντα-
χοῦ ὀρθοδόξων χριστιανῶν τὸ περιτείχισμα, τοῦ ὄρους Ἄθωνος τὸ κλέος,
τῶν πονηρῶν δαιμόνων τὸ φυγάδευμα, τῶν θεῶν μυστηρίων τὸ ἀποθη-
σαύρισμα, καὶ τῶν δυστυχοῦντων τὸ εὐτύχημα.

Ἄλλὰ σοῦ δεόμεθα καὶ σὲ παρακαλοῦμεν πάτερ ἡμῶν ἀγιώτατε Νεῖλε,

ΟΠΤΑΣΙΑ ΦΟΒΕΡΑ ΚΑΙ ΕΞΙΣΙΟΣ μιας γυναικός Σοφιανής καλουμένης, τῆς μετονομα- σθείσης Σωφρονίας Μοναχῆς,

λίαν ψυχοφελὲς τοῖς ἀναγινώσκουσιν.

— Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί δεῦτε ἀκούσατε καὶ διηγήσομαι ὑμῖν φοβερά καὶ ἐξαισία πράγματα, τὰ ὅποια ἐφανέρωσεν ὁ Θεὸς ἐν ταύταις ταῖς ὑστεριναῖς ἡμέραις, καὶ ἀκούσατε ἐξ ἀρχῆς τὴν ὑπόθεσιν.

Μία χώρα καίτοι πλησίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ἄβυδος λεγομένη, ἀπὸ αὐτῆν ἦτο χριστιανὴς τις εὐλαβῆς καὶ ὀρθόδοξος, Χρῆστος λεγόμενος, ὁ ὅποιος εἶχε καὶ γυναῖκα ἐνάρετον καὶ θεοφιλῆ, θυγατέρα ἱερέως τινος. Καὶ ἦτο φύσεως δεξιᾶς καὶ ἐσπούδας καὶ ἐμαθε παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς τὰ ἱερά γραμματα καὶ εἰργάζετο τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ προθύμως, καὶ ὁ μὲν ἱερεὺς καὶ πατὴρ αὐτῆς, ἄφ' οὗ ἔγεινε νομίμου ἡλικίας τὴν ὑπάνδρευσε μὴ θέλουσαν, μετὰ τοῦ ῥηθέντος Χριστοῦ. Μετὰ ταῦτα ἐγέννησεν ὁ πατὴρ αὐτῆς καὶ ἄλλην θυγατέρα καὶ ὑπάνδρευσε καὶ αὐτὴν καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον ἐτελεύτησεν ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀφίσταντες, τὰ χωράρια καὶ τὸ σπήτιον, τῆς θυγατρὸς αὐτῶν Σοφιανῆς. Ἀπὸ τὰ ὅποια ἀλλὰ εὐρίσκατον εἰς ἐλεημοσύνην καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας καλὰς ἐργασίας. Τὸ δὲ σπήτι ἐχραίων εἰς ὑνωδίον Θεοῦ ποιήσασα αὐτὰ καθ' ἑαυτῶν τριῶν ἱεραρχῶν συνάξασα λοιπὸν μερικά χρήματα πρὸς ἀνάγκην τῆς ζωῆς αὐτῶν ἤλθε μετὰ τοῦ υἱοῦ, αὐτῆς μέσα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰς τὸ Τοπκαππὲ εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ κατοίκησαν εἰς ἓνα σπήτιον μὲ ἐνοίκιον. Τὸ λοιπὸν ἡ Σοφιανὴ αὐτὴ συνέβη καὶ ἠσθένησε βαρέως μείνασα εἴκοσι νυχθήμερα εἰς τὴν κλίνην ὅπου δὲν ἐσήκωσε κεφάλι ἀπὸ τὴν στρώσιν καὶ κτάνησαν τὰ μέλη τῆς ὅλα καὶ σχεδὸν ἐπλησίασεν εἰς τὸν θάνατον. Εἰς τὰς τρεῖς, λοιπὸν, τοῦ Αὐγούστου πρὸς τὴν ἐσπέραν βασιλευόντος τοῦ ἡλίου ἐζήτησε νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ καθίσῃ νὰ παρηγορηθῇ, καὶ μόλις ἐκάθισε καὶ συνωμιλοῦσεν ἀπλώσασα εὐθὺς τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ λιποθυμήσασα ἀπέπνει, καὶ ὡς δῆθεν ἀπέθανε, αἱ δὲ παριστάμεναι γυναῖκες βλέπουσαι τοιοῦτοτρόπως τὸ αἰσινίδιον τοῦ θανάτου ἄρχισαν νὰ κλαίον ἀπαρηγόρητα κατὰ τὴν συνήθειαν. Οἱ δὲ γείτονες ἀκούσαντες τὰ κλαυθυσώματα συνέτρεχον καὶ ὁ οἶκος ἐγένετο, ὁ δὲ ταλαιπωρὸς ἄνδρας τῆς εἶχε διπλὸν τὸν πόνον ἀπαρηγόρητον, καὶ τὸ μὲν ἐφρόντιζε διὰ τὰ πρὸς τασὴν ἀνοδία, τὸ δὲ νὰ στείλῃ ταχυδρόμον νὰ φέρουν τὴν ἀδελφὴν τῆς, ὑπὸ τὸ χωρίον ὅπου εὐρίσκατο, ἀπογυμνώσαντες δὲ αὐτὴν διὰ νὰ πλύνου τὸ σῶμα τῆς, εἶδον μέρος ὑποκάτω τοῦ ἀριστεροῦ αὐτῆς μαπτοῦ καὶ ἀνάστανε καὶ τὸ αἶμα ἦτον ὀλίγον ζεστόν, καὶ ἡ θερμότης ἀνεβαίνειν εἰς τὸν λάρυγγα. Καὶ διὰ τοῦτο ἄφησαν αὐτὴν ἀσάβαντων ἕως οὗ νὰ ἐλθῇ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς. Λοιπὸν τοῖα νυχθήμερα ἐπέρασεν ἕτσι μισα-

σπλαγχνίσθητι ἐφ' ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς καὶ ἀναξίοις δούλοις σου, καὶ κατὰπεμψον ἐφ' ἡμᾶς τοῖς εὐλαβῶς τιμῶντας σε, τὰ ἐλέη τοῦ Κυρίου τὰ πλοῦσια, καὶ τὴν ἐξ ὕψους χάριν καὶ δύναμιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος μὲ τὰς πρὸς Θεὸν ἀγίας καὶ εὐπροσδεκτοῦς προσευχάς σου, ἵνα δυνηθῶμεν νὰ νικῶμεν καὶ ἡμεῖς τὴν σάρκα, τὸν κόσμον καὶ τὸν πονηρὸν κοσμοκράτορα καὶ καθαρθέντες ἀπὸ τὰ πάθη νὰ λάβωμεν φωτισμὸν τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν μας αἰσθήσεων, ὥστε ὁ νοῦς μας νὰ μὴ ἐννοῇ ἄλλο εἰμὴ μόνον τὸν Πλάστην μας Κύριον, ἢ διανοῖά μας νὰ μὴ διανοῖται ἄλλο παρὰ μόνον τὰ οὐράνια ἀγαθὰ, ἢ δόξα μας νὰ μὴ δοξάζῃ ἄλλο παρὰ μόνον τὰ κάλλη τοῦ Παραδείσου καὶ τῶν ἁγίων τοὺς ἄθλους καὶ τὰ παλαιίσματα, ἢ φαντασία μας νὰ μὴ φαντάζηται ἄλλο παρὰ μόνον τὴν ὑπέροχον δόξαν τῆς μαελλούσης μακαριότητος, ἢ αἰσθησίς μας νὰ μὴ αἰσθάνηται ἄλλου εἰμὴ μόνον ἐκεῖνου ὅπου εἶναι τὸ ὄρεκτόν τὸ ἀκρότατον, οἱ ὀφθαλμοὶ μας νὰ μὴ θεωρῶσιν ἄλλο παρὰ μόνον τὴν καλλονὴν καὶ εὐπρέπειαν τῶν ὀρνευμένων κτισμάτων, καὶ διὰ μέσου αὐτῶν τὸν τὰ πάντα δημιουργήσαντα, ἢ ἀκοῖα μας νὰ μὴ ἀκούῃ ἄλλο εἰμὴ μόνον τὰ εὐαγγελικὰ λόγια καὶ θεῖα διδάγματα, ἢ ὁσφρησίς μας νὰ μὴ ὁσφραίνηται ἄλλου εἰμὴ μόνον τῆς ἐκ τῶν προσευχῶν καὶ δοξολογιῶν πνευματικῆς εὐωδίας καὶ χάριτος, ἢ γεύσις μας νὰ μὴ γεύηται μεθ' ἡδονῆς καὶ ὀρέξεως ἄλλου εἰμὴ μόνον τῶν ἀχραντῶν μυστηρίων τῆς τεθειμένης σαρκὸς τοῦ Κυρίου μας, ἢ ἀσὴ τῶν χειρῶν μας νὰ μὴ ἀπτήται ἄλλων εἰμὴ μόνον ἐκεῖνων ὅσα πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου ἀποβλέπουσι καὶ πρὸς τὴν τοῦ πλησίον οἰκοδομήν καὶ ὠφέλειαν, καὶ μὲ τὰς πέντε τοῦ Θεοῦ χάριτας συνεινόμενοι ἐν μὲν τῷ παρόντι βίῳ νὰ διάγωμεν μετὰ σώματος ὡς ἀσώματοι, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι αἰῶνι νὰ συναυλωσώμεθα μετὰ σοῦ εἰς τὸν χορὸν τῶν ἁγγέλων καὶ πάντων τῶν Ἁγίων καὶ κατοπιριζόμενοι ἐκεῖνο τὸ ἄμνησαν κἄλλος τῆς Ἁγίας Τριάδος νὰ συνυμολογῶμεν καὶ νὰ συνδοξάζωμεν πατέρα καὶ υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν Βασιλείαν καὶ κυριότητα. ἢ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς ἀπεράντους μακαρίωνας. Ἀμήν.

Ἰδοὺ λοιπὸν εὐλογημένοι χριστιανοὶ συμπατριῶται μου, ἔχετε Θεῶ ἐλέει τὸν πόθον πληρούμενον καὶ τὸν συμπατριώτην καὶ ποσατάτην σας Ἅγιον Νεῖλον τὸν Μυροβλήτην εὐσημούμενον, κατὰ χρέος οὖν ἀπαραίτητον νὰ τὸν ἐορτάζετε καὶ νὰ τὸν πανηγυρίζετε διὰ νὰ τὸν ἔχητε βοηθὸν καὶ ἀντιλήπτορα ἐν παντί καὶ πρόσβυν θερμότερον πρὸς Κύριον εἰς καύχημα τῆς πατρίδος σας καὶ ἔπαινον.

Γένοιτο Γένοιτο.
Ἀμήν.

Καὶ νὰ ἐορτάζετε κατὰ χρέος σας ἀπαραίτητον τὴν ἁγίαν μνήμην του διὰ βοήθειάν σας, τῆ ἐβδόμῃ τοῦ Μαΐου μηνός, καθ' ἣν, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, εὐρέθησαν τὰ ἄγια αὐτοῦ λείψανα.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΙΛΟΥ
ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ

ποθαμμένα, εἰς δὲ τὰς ἐξ τοῦ Αὐγούστου τῆς Μεταμορφώσεως περὶ ὄρων δευτέρων τῆς ἡμέρας ἦλθε καὶ ἡ ἀδελφή τῆς ἀπὸ τὸ χωρίον, καὶ ὡς εἰσηλθεν εἰς τὸν οἶκον ἔπιασε τὸ λείψανον, καθὼς τὸ εἶδεν ἀσθενάωντων καὶ παρευθὺς τραβοῦσα τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς τῆς τὰ εὐχανε, τὰ δὲ στήθη καὶ τὴν κεφαλὴν μὲ ἀτακτα κτυπήματα ἐκτύπα ἀπὸ δὲ τὰς φωνάς πολλοὺς ἀνδρας καὶ γυναῖκας ἐσύναξεν εἰς τὸν οἶκον καὶ γεμίσασα τὰς παλάμας τῆς ἀπὸ ψυχρὸν νερὸν ἐράντισε τὸ πρόσωπον τῆς Σοριανῆς ἀπὸ δὲ τὸ ῥάντισμα τοῦ ψυχροῦ νεροῦ αἰσθανθεῖσα ἡ νεκρὰ ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς, μετὰ ταῦτα ἤκουσε ἡ Σοριανῆ, ὅτι εἶπεν ἡ ἀδελφή τῆς: "Αἰνα, δὲν ἀπέθανεν ἡ ἀδελφή μου καὶ εὐθὺς ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κλίνην καὶ ἐκάθησε καὶ ἀνοίξασα τὸ στόμα τῆς εἶπεν εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς «ὦ γυναῖ, γεμάτη ἀπὸ ἀνεπιστίας ἄμπετο μὴν ἤθελες ἔλθῃ ἐδῶ διότι περισσώτερην ζῆμιαν καὶ θάνατον μοῦ ἐπροξένησες, παρὰ ζωὴν πρόσκαιρον διότι αἱ φωναὶ σου μὲ ἐξέβαλον, ἀπὸ τὸν φωτεινὸν ἐκείνον Παράδεισον καὶ τοῦ Θεοῦ τὴν δόξαν τὴν ἀφραστον, σοῦ ἔπρεπε ἀθλία, ὅταν μὲ εἶδες νεκράν, νὰ χαίρῃσαι περισσώτερον καὶ νὰ εὐχαριστᾷς τὸν Θεὸν παρὰ τῶρα ὅπου μὲ βλέπῃς πῶς ἀνέζησα». Ταῦτα καὶ ἄλλα λεγούσης τῆς Σοριανῆς πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς. οἱ εὐρεθέντες ἐκεῖσε μεγάλως ἐθαύμασαν καὶ ἄροισαν νὰ τὴν παρακαλοῦν νὰ τοὺς διηγηθῇ τὰ ὅσα εἶδε καὶ ἤκουσε μυστήρια τοῦ Παράδεισου ἡ δὲ Σοριανῆ εἶπε πρὸς αὐτοὺς, «Ἀφῆτε με ὀλίγον ἀδελφοὶ νὰ ἔλθω εἰς αἰσθησὶν καὶ νὰ ἐνθυμηθῶ ὅσα εἶδα καὶ ἤκουσα καὶ τότε θέλω σὰς τὰ διηγηθῶ, πλὴν πρέπει νὰ μοῦ φέρετε πνευματικὸν ἐνάρστον καὶ εἰς ἐκείνον νὰ τὰ ξεμυστηρευθῶ καὶ ἂν ἴσως κριθῇ εὐλογον ἀπὸ αὐτόν, θέλετε τὰ μάθη καὶ ἐσεῖς».

Καὶ λοιπὸν ἐπροσκαλέσθη ὁ ἔλλογιμώτατος ἱερομόναχος καὶ πνευματικὸς Κύριος Ἱερόθεος, τοῦπίκλιν Κουκουζέλης, ἀνὴρ Κύπριος καὶ προηγούμενος τοῦ μοναστηρίου Σταυρονικήτα ἐκ τοῦ ἁγιωνύμου ὄρους τοῦ Ἀθῶνος εὐλαβὴς καὶ θεοφοβούμενος καὶ διὰ πατριαρχικῆς προσταγῆς ἦλθε νὰ γράψῃ ὅσα ἀκούση ἀλάθητα διὰ νὰ κηρυχθῶσιν ἔπειτα εἰς ὅλον τὸν λαόν, εἰς δόξαν καὶ φόβον τοῦ Θεοῦ.

Πορευθεὶς λοιπὸν ὁ πνευματικὸς εἰς τὸν οἶκον τῆς Σοριανῆς ἐκάθησε καὶ ἤρχισε νὰ τὴν ἐρωτᾷ περὶ τῆς ἀσθενείας τῆς καὶ τί ἔπαθε καὶ τί εἶδεν εἰς τὴν ὄπτασίαν τῆς, τότε ἤρχισεν ἐκείνη μὲ δάκρυα νὰ διηγητῆται καὶ νὰ λέγῃ ταῦτα.

— «Ἐγὼ ἡ δούλη σου ἅγιε Πνευματικὸς καθὼς ἐζήτησα καὶ ἐσηκώθηκα νὰ καθίσω εἰς τὴν κλίνην μου καὶ ἐστηριζομένη ἀπὸ τὰς γυναῖκας αἱ ὁποῖαι μὲ ἐκράτουν, εἶχε δὲ ἡ καρδιά μου λιποθυμίαν καὶ μεγάλην φλόγα, καὶ εὐθὺς εἶδον εἰς σχῆμα εὐνοῦχου βασιλικοῦ ἕνα νεανίαν εὐπρόσωπον καὶ τὸ εἶδος τοῦ προσώπου του ἤστραπτεν ἀπὸ διαφόρους λάμψεις φωτός καὶ χάριτος καὶ τὸ σῶμά του ἦτο κατεστολισμένον μὲ ποικίλας ὕψεις καὶ εὐγάζεν ἀκτῖνας φωτός τὸ ἐσωθὲν του φέρεμα ἐρυθροπόρφυρον καὶ τὸ ἐξωθεν ἦτο σερασέρι λαμπρόν, ἔχον ἐπάνω του ὑφασμένα κρίνα καὶ ἄλλα λουλούδια καὶ ἐφαίνετο ὡσάν ἀστραπὴ φωτός, εἰς δὲ τὰς χεῖρας του ἐκράτη μαστραπὴν ἀπὸ χρυσίον καθαρὸν ὡσάν κερυμπάρι, γεμάτον ὕδωρ καθαρὸν, ψυχρότατον καὶ λέγει μοι «Σοριανῆ ἤξεύρω, ὅτι ἔχεις πολλὰν

δίψαν καὶ ἡ καρδιά σου φλόγαν ἀπὸ τὴν ἀσθενεῖαν καὶ ἂν ἴσως δουηθῆς νὰ πῆς ἀπὸ τὸ ζωοπάρχον τούτο ὕδωρ, ὅπερ κρατῶ θέλεις ὑγιάνη ψυχὴ τε σώματι, καὶ θὰ ἔχεις χαρὰν παντοτινήν». Καὶ ἐγὼ εὐθὺς ὡς ἤκουσα ἐσκίρτησεν ἡ ψυχὴ μου καὶ πλέον περὶ τοῦ κόσμου τούτου δὲν ἐφρόντιζα ἀλλὰ ἐβλέπα πρὸς τὸ φαινόμενον. Καὶ ἐκείνος κάμων σχῆμα νὰ μοῦ δώσῃ τὸν μαστραπὴν καὶ ἀπλώσσα ἐγὼ τὰς χεῖρας νὰ τὸν πάρω, δὲν ἤξεύρω πῶς ἤρπαγην ἀπὸ τὴν παρούσαν ζωὴν καὶ ἔλειπα τρία νυχθήμερα ἀπὸ τὸ σῶμα μου καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐπῆγε μαζὺ του καὶ ἀκολουθοῦσα αὐτόν μου ἐφαίνετο ὅτι ἀνεβαίναμεν ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανὸν ὅπου εἶχεν ὕψος πολὺ καὶ ἀμέτροτον, καὶ ἐπεράσαμεν ἐπὶ σφαιροειδεῖς κύκλους, τοὺς ὁποῖους λέγουσιν ὅτι εἶναι τὰ ἐπτὰ σκαλοῦνια τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἀνάμεσα τοῦ πεπηγμένου ἀέρος ἦτον ἀντάρα καὶ σκότος πολὺ καὶ ἀφ' οὗ ἀνεβήκαμεν ἐπάνω ἀπὸ αὐτὰ ἐθάσαμεν εἰς τόπον φωτεινόν, πανευώδη καὶ πάντερον, εἰς τὸν ὅποιον ἐστέκοντο δύο πύλαι ὑψηλαὶ καὶ πανθαύμασαι. Καὶ ἡ μὲν μία ἦτο ἀπὸ χρυσαφί καθαρὸν καὶ λίθους πολυτίμους καὶ μαργαρίτας, κατεσκευασμένη, ὅπου γλώσσα ἀνθρώπου δὲν δύναται νὰ διηγηθῇ τὴν ωραιότητά τῆς, ἡ δὲ ἄλλη ἐξ ἀριστερῶν ὄσα ὁμοία εἰς τὸ ὕψος καὶ πλάτος τῆς πρώτης ἡ θέα τῆς ἦτον ἀπὸ γάλλωμα καὶ σίδερα καὶ κάρβουνα φλογερὰ κατεσκευασμένη καὶ γύρωθεν τούτων ἐστέκοντο πλῆθος γιγάντων καὶ φρικωδεστάτων ἀρματωμένων φυλακτόντων τὰς πύλας ἀσφαλῶς ἐγὼ δὲ ἀπὸ τὸν πολὺν μου φόβον ἔκεινα ἀφῶνος, καὶ λέγει μοι ὁ ἐδηγός μου «βλέπεις ὦ γυναῖκα αὐτὰς τὰς πύλας; αὐταὶ εἶναι ὅπου ἀκούεις ἀπὸ τὴν Γραφὴν αἱ πύλαι τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἡ μὲν χρυσῆ, εἶναι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἡ δὲ σιδηρὰ εἶναι τῆς κολάσεως τῶν ἀμαρτωλῶν. Καὶ λοιπὸν ἀφῆσαντες ἀπὸ τὸ νὰ βλέπωμεν τὰς πύλας ἐκεῖνας, ἀνεβήκαμεν ὑψηλότερα, εἰς τόπον πλέον φωτεινόν, εἰς τὸν ὅποιον ἐστέκοντο πλήθη ἄπειρα λευκοφόρων ἀνδρῶν τῶν ὁποίων ἡ εἰσάσις δὲν ἦτον ὅλων ὁμοία, ἀλλὰ ἄλλων ἦσαν ὑψηλότερα ὅπου μόνον ἤκούοντο ψαλμωδία καὶ ᾄσματα μυροπληθῆ καὶ ἄλλοι ἦσαν κατώτερα καὶ ἄλλοι ἐλόγουρα ἐκεῖ ὅπου ἤμην καὶ ἐγὼ καὶ ἐστεκα βλέπουσα. Καὶ ὁ ἐδηγός μου μὲ ἐστήσεν ἀνάμεσα τῶν ἀγγέλων καὶ λέγει μοι «Σοριανῆ αὐτοῦ σκῦψον καὶ προσκύνησον». Καὶ παρευθὺς ἐγὼ ἐκλίνα τὰ γονατὰ μου καὶ ἐπροσκύνησα μὲ φόβον πολὺν ποῖον ὅμως ἐπροσκύνησα δὲν εἶδα, καὶ πάλιν μὲ ἐσήκωσεν ὁ Ἀγγελος (ἐδηγός μου) καὶ λέγει μοι «στάσου αὐτοῦ καὶ μάθε καλὰ τὰ τεράστια τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου καὶ εὐθὺς μὲ τὸν λόγον τούτου εἶδον θρόνον, πύρινον, λαμπρόν, βασιλικὸν καὶ κάτωθεν τοῦ θρόνου ἔστεκε χεῖρι ἀνθρώπου καὶ ἐθάστα ζυγαρῶν χωρὶς νὰ κλίνῃ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Καὶ γύρωθεν τοῦ φοβεροῦ θρόνου ἐκείνου ἐστέκοντο ἄγγελοι ἀναρίθμητοι καὶ ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς ἀνεβαῖνον καὶ ἄλλοι κατέβαινον ἀπὸ τὸν δρόμον ἐκείνον ὅπου ἦλθον καὶ ἐγὼ καὶ ἔφερον ψυχὰς ἀνθρώπων πολλῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδιῶν, καὶ ὡς τὰς ἔφερον ἔλεγον πρὸς αὐτούς: «προσκυνήσατε» καὶ εὐθὺς ἐπίπτον καὶ προσεκύνουν καθὼς καὶ ἐγὼ. Ἐμπροσθεν δὲ τοῦ φοβεροῦ θρόνου τοῦ δικαιοῦ καὶ ὑπεράνω αὐτοῦ, ἐκάθητο ὑψηλὰ ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἐν μέσῳ τῶν φωτεινῶν νεφελῶν ἔχων ἐνδύμα γαλαζοπόρφυρον καὶ ἀπὸ τὴν φοβερῶν ὑψηλὴν λάμψιν, δὲν ἠδυνήθηκα νὰ ἰδῶ τὸ φοβερόν του πρόσωπον ἀπὸ

των ὄμων τῶν χειρῶν του καὶ ἀνωθεν. Οἱ δὲ ἄγγελοι οἱ ἐπάνωθεν ἰστάμενοι, ἐβαλλον ἀσιγήτους στόμασι καὶ ἔλεγον, τὸ ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ πληρὸς ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου, οἱ δὲ δεῦτεροι χοροὶ ἐβαλλον («Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, Κύριος ὁ ὢν καὶ πρὸ ὧν καὶ φανείς ὡς ἄνθρωπος Θεὸς ἐλέησον τὸ πλάσμα σου»). Ἐκείνοι δὲ ὅπου ἦσαν μετ' ἡμᾶς οἱ μὲν ἔλεγον «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» καὶ ἄλλοι ἐβαλλον («Ἀλληλουϊα, Ἀλληλουϊα, Ἀλληλουϊα») καὶ ἄλλοι πάλιν ἔλεγον («Ἀμήν, Ἀμήν, Ἀμήν») καὶ οὐδέποτε ἐπαυεν ἡ δοξολογία των.

Καὶ πρὸς μὲν τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ Δεσπότη, μού ἐφαίνετο ὅτι ἐστέκετο ἡ Παναγία Θεοτόκος εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν ὁ Τιμιος Πρόδρομος καθὼς τοὺς ἱστορίζουν οἱ ζωγράφοι, καὶ οἱ μὲν ἄγγελοι ὅταν ἐτελείωναν τὴν δοξολογίαν των, κλίνοντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἐπροσκύνουν τὸν Κύριον. Καὶ ὁ Κύριος ἀνωθεν ὑψῶν τὰς ἀγκυράς του χειρᾶς πύλοει αὐτούς. Καὶ ἀπὸ μὲν τοὺς Δεσποτικούς δακτύλους αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἔβρεον λίθοι πολύτιμοι καὶ μαργαρίται ποταμῶδον καὶ ἤρχοντο κάτω εἰς τὴν γῆν. Ἐγὼ δὲ πάλιν βλέπουσα τὰ τοιαῦτα ἔφροττον καὶ ἀπὸ τὸν πολὺν φόβον ἔτρεμον ὡς καλάμι· καὶ ἤθελον νὰ ἐρωτήσω τὸν ὀδηγόν μου τί ἦτο τὸ φοβερὸν μυστήριον τοῦ Δεσπότη; καὶ αὐτὸς μού προεθάνει τὴν ἀπόκρισιν καὶ λέγει: «Βλέπεις, Σοφιανή, τὰ μαργαριτάρια καὶ τοὺς πολύτιμους λίθους, ὅπου βρέουσιν ἐν τῆς χειρὸς τοῦ Δεσπότη καὶ τρέχουσι τὸν κατήφορον; αὐτὰ εἶναι τὸ ἄφατον ἔλεος, καὶ ἡ εὐσπλαγχνία καὶ ἡ ἀνυπερβλητὸς ἀγάπη ὅπου ἔχει εἰς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων τῶν χριστιανῶν καὶ διὰ τοῦτο πέμπει τὰς εὐλογίας του καὶ δωρεὰς εἰς τοὺς οἴκους τῶν ἀγαθῶν χριστιανῶν, τοὺς φυλάττοντας ἀπαρασάλευτα τὴν πίστιν πρὸς αὐτόν· καὶ ὅσοι ἐξομολογῶνται καθαρὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν καὶ ἀπέχουν ἀπὸ τὰ θελήματα τοῦ διαβόλου καὶ φυλάττουν τὰς ἐντολάς του τοὺς εὐλαγεί· καὶ τοὺς λυτρώνει ἀπὸ κακῶν. Καὶ οἱ ἐλεήμονες καὶ οἱ ἀγαπῶντες τὸν πλησίον των, τοιαύτας εὐλογίας ἀντιλαμβάνουσι, ζῶντες καὶ μετὰ θάνατον κληρονομοῦσι τὴν ἐνταῦθα διαγωγὴν καὶ μακαριότητα. Οἱ δὲ φλογισεῖς κίμβοι τῆς ἀριστερᾶς του χειρὸς, δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ μόνον θυμὸς καὶ ὀργὴ καὶ ἡ ἀνανάγκασίς του, τὰ ὅποια πέμπει εἰς τοὺς οἴκους ἁμαρτωλῶν καὶ ἀδικούντων τοὺς πλησίον των, διὰ τοῦτο καὶ τοὺς κατακαίει ψυχῇ τε καὶ σῶματι καὶ ἀφανίζει τὰ σπήτια των καὶ τοὺς ἐξολοθρεύει ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς· καὶ ὅχι μόνον ὅτι τοὺς ὑστερεῖ ἀπὸ ἐκείνῃ τὴν πρόσκαιρον ζωὴν, ἀλλὰ καὶ τοὺς παραπέμπει εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ νὰ κολάζονται αἰωνίως μετὰ τοὺς ἀκαθάρτους δαίμονας». — Κατὰ δὲ τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ θρόνου καὶ τῆς ζωγραφίας ὅπου προεῖπομεν, ἐφαίνετο χάσμα μέγα καὶ εὐγαινεν ἀπὸ ἐκεῖ ὀδὴν καὶ βῶμα καὶ μετὰ τὴν βρωμῶδη καὶ θειαρῶδη αὐρανὸν τοῦ καπνοῦ, ἤκούετο βοὴ μεγάλη, καὶ ὄχλησις ἀνθρώπων ἀναριθμήτων καὶ βοαὶ ὅπου ἐφώναζον τὸ οὐαί! καὶ οἴμοι! τὸ ὅποσον χάσμα διένευε πρὸς τὸ ἀριστερὸν χεῖρ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ ἀναπέμπον φλόγα πυρός· καὶ τὰς ψυχὰς ὅπου ἔφερον οἱ ἄγγελοι ἀπὸ τὴν γῆν, ἀφ' οὗ ἐπροσκύνουσαν, τότε τὰς ἔσταιναν εἰς ἐξέτασιν καὶ παρευθὺς βίβλοι ἠνοιγόντο καὶ ἐρευνῶντο τὰ ὅσα ἐπραξάν εἴτε δικαίως εἴτε ἀδίκως ἐπολιτεύησαν· καὶ τὰς μὲν καλὰς πράξεις ἔθεταν εἰς τὴν δε-

ξιὰν πλάστιγγα τῆς ζωγραφίας, τὰς δὲ κακὰς εἰς τὴν ἄριστεράν· καὶ πολλοὺ ψυχῶν ἐφαίνοντο αἱ πράξεις παρησῖα καὶ χωρὶς ἐξέτασιν, διότι ἦσαν γεγραμμένα ἐπάνω εἰς τὰ ἐνδομάτα των, πόσον αἱ καλωσύναι ὅσον καὶ αἱ κακοπραγίαι καὶ ὅσαι μὲν ψυχαὶ ἀπερασίζοντο δικαίαι ἀπὸ τὴν ζωγραφίαν καὶ ἀπὸ τὰ βιβλία, ἐνευεν ὁ Δεσπότης μετὰ τὴν ἀγίαν του δεξιάν καὶ τοὺς ἐπαίρον εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ὅπου ἦσαν αἱ θαυμασταὶ πύλαι καὶ τοὺς ἔσταινον ἐμπροσθεν τῆς χρυσεῖς πύλης, ὅσαι δὲ πάλιν ἀπερασίζοντο ἁμαρτωλαί, ἐνευεν μετὰ τὴν ἀριστεράν του χειρᾶς, καὶ εὐθὺς οἱ ἄγγελοι τὰς ἐρεῖπτον εἰς ἐκεῖνον τὸν κατήφορον· καὶ οἱ μὲν ἄγγελοι διὰ τὰς σεσωσμένους ψυχὰς ἔχαιρον καὶ ἠψοφραίνοντο, διὰ δὲ τὰς κολαζομένους ἐλυποῦντο καὶ ἐσκυθῶπαζον. Ἐβρεον δὲ καὶ μίαν ψυχὴν, ἡ ὅποια καθὼς ἐπροσκύνουσαν ἐστάθη εἰς ἐξέτασιν καὶ ἐπερίσευσαν αἱ ἁμαρτίαι της παρὰ αἱ δικαιοσύναι καὶ μέλλουσα νὰ νεύσῃ ἡ ἀριστερὰ χεῖρ νὰ ριθῆσῃ τὸ χάσμα, αἰνέται ἡ Κυρία Θεοτόκος καὶ ὁ Τιμιος Πρόδρομος καὶ ἐμυστίτευσαν δι' αὐτὴν λέγοντες: «Οἱ οἰκτιρμοὶ Σου μακρόθυμο νικῶν τὴν ὀργὴν Σου, ἀν καὶ ἁμαρτωλὸς εἶναι ἡ ψυχὴ αὐτὴ, ὅπως ἐβόλαξεν τὴν εἰς Σὲ πίστιν βεβαίαν, διὰ τοῦτο δέομεθά Σου συγχώρησάν αὐτήν». Ἐν ᾧ δὲ αὐτοὶ ἐμυστίτευσαν, ἦλθον καὶ οἱ ἄγγελοι φέροντες τὰς ἐλεημοσύνας καὶ λειτουργίας, κηρία, ἔλαιον, προσφοράς, κλύδα, ὅσα δίδουσαι συνήθως διὰ τοὺς νεκρούς· ἀνέβησαν καὶ αἱ προσευχαὶ τῶν ἱερέων, ὅπου ἐλειτουροῦσαν διὰ τὴν ψυχὴν ἐκείνην καὶ ὅσαι ἀγαθούναί ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ συγγενεῖς της, ἐτελεσθήσαν δι' αὐτήν, ἐκεῖ παρεστάθησαν ὀλόγυρα τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ αἱ φωναὶ τῶν πτωχῶν, ὅπου ἔλαβον ἐλεημοσύνην· ἤκούσθησαν λέγουσαι (ὁ Θεὸς συγχώρησαι σου). Καὶ ἤκούσθη φωνὴ ἀπὸ τῶν Δεσπότην λέγουσα: «Ἴδου διὰ τὴν δέτησιν τῶν ἱερέων μου καὶ τῶν ἀδελφῶν μου τῶν πτωχῶν, δίδω συγγνώμην αὐτῆς· καὶ μέλλουσα νὰ νέυσῃ ἡ δεξιὰ χεῖρ νὰ πῆν ὑπάγοιν οἱ ἄγγελοι μετὰ τοὺς δικαίους, ἐκεῖ ἀνέβησαν οἱ ὀδυρμοὶ καὶ φωναὶ, οἱ κλαυμοὶ, τὰ μυρολογήματα καὶ αἱ ἀγανακτήσεις τῶν γονεῶν της καὶ αἱ βλασφημίαι πρὸς τὸν Θεόν, ὅσα ἀπὸ τὴν λύπην τους ἀγνώσως λέγουσιν εἰς τοὺς ἀποθνήσκοντας, μετὰ τὰ ὅποια χαλοῦσι τὸ ἐν ἄβρονον τῆς πίστεως, τὸ: «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν» κλπ. καὶ ἀπελπίζουσι τὸν νεκρὸν ἀθετοῦντες τὴν ἀνάστασιν, καὶ λοιπὸν ὡς ἤκούσθησαν αὐτά, ὀργισθεὶς ὁ Κύριος μεγάλως, εἶπεν: «Ἐπειδὴ δὲν ἠρέκθησαν εἰς τὰς δεήσεις τῶν ἱερέων μου ὅπου ἡ ἐκκλησία παρέλαβεν, ἀλλὰ ἀντιμαχῶσι κατ' ἐμοῦ, ἀραπὸ αὐτὴν καὶ ἀπορρίψατε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον καὶ παρευθὺς οἱ ἄγγελοι ἐρεῖψαν αὐτὴν εἰς τὸ ἀχανές ἐκεῖνο βάραθρον τῆς κολάσεως καὶ ἐλυτῆθησαν μεγάλως οἱ ἄγγελοι. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐτόλμησα ἡ ἐγὼ ἡ ταλαίπωρος ἡ ἡρώτησα μυστικὰ τὸν ὀδηγόν μου λέγουσα: «διὰ τί κύριε μου λυποῦνται πόσον οἱ ἄγγελοι ὅταν ῥίπτεται ψυχὴ εἰς ἐκεῖνο τὸ βάραθρον;» καὶ ἀποκριθεὶς λέγει μοι: «Αὐτὸ τὸ χάσμα εἶναι ὅπου χωρίζεται τοὺς δικαίους ἀπὸ τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ βυθίζει ὅσους πέσουν εἰς τὸν ἀρεγγὴ τόπον τοῦ Ἄδου καὶ κολάζονται αἰωνίως· καὶ ἐάν ἐχωμεν ὅλοι οἱ ἄγγελοι γὰρὰν διὰ τοὺς σεσωσμένους, πολὺ περισσότερον θλιβόμεθα διὰ τοὺς κολαζομένους· καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐλάλει ὁ ἄγγελος αὐτά, εὐθὺς βλέπω σύγγυσιν πολλήν, καὶ ἦλθον ἄγγελοι φέροντες ψυχὴν μετὰ ψαλμωδίας καὶ θυμιάματα, μετὰ λυμπάδας

και φωτοχυσίας και την εσυντρέφειον με άπειρον λαμπαδοφορίαν και ηρε-
το με πολλήν χαράν και παρησίαν, όσον όπου αι ψυχαι των δικαίων ηλ-
θον εις άπάντησίν της· ή όποια εκείνη μακαρία ψυχή ειχε τό ένδυμά της
λευκόν και καθαρόν ως τόν ήλιον και δέν ειχεν επάνω κανένα ρύπον ή σπ-
μειον άμαρτίας καθώς ειχον αι λοιπαι ψυχαι, τό όποσον ένδυμα λογιαζώ
νά εινη ή στολή του άγιου βαπτίσματος ότι τό εφύλαξεν άμόλυντον και
διά τουτο έλαμπεν· όμως δέν εγνώρισα από τί τάγμα ήτον. *Ηλθε λοι-
πόν και έπροσκύνησεν εις τό μέσον καθώς και αι λοιπαι ψυχαι και τότε
άπαντες οι *Αγγελιοι μεγαλοφώνως εβόησαν λέγοντες: «Ευχαριστούμεν σοι
Παντοκράτορ Δέσποτα ότι ειδομεν ψυχήν δικαίου καθαράν και άρρώπωντον
από άμαρτίας»· και πάλιν ήκούσθη βροντώδης φωνή από τόν Δεσπότην λέ-
γουσα: «Λάβετε αυτήν και αναπαύσατε μετά των άγιων». Τότε εδειξε
και έμένα με την άγιαν του χειρα λέγων. «Πηγαίνετε και την Σοριανήν
αυτήν να θεωρήση τας κατοικίας και μονάς των άγιων μου. Και επειδή
την αναζητούσιν εις τόν κόσμον, επιστρέψατε εις τό σώμα την ψυχήν της,
διά να σωθών και άλλοι με την άρετήν της. Και άνίσιως άποκτήσθη πε-
ρισσότερας άρετάς, θέλει άξιώθη, μετά τρεις χρόνους, άφ' ου ευδοκιμήσθη
τελειώς, περισσότερας τιμής παρά τώρα». Και εϋθύς με τόν λόγον με ήρ-
πασεν ό *Αγγελος και με έφερε κατόπιν από την δικαίαν εκείνην ψυχήν
και ήλθομεν και ήνώθημεν με τας ψυχάς των λοιπών σεσωσμένων· έμποδος
εις εκείνην την χρυσήν πύλην του Παραδείσου· και εϋθύς θεωρώ και ιδού
ή Κυρία Θεοτόκος κατά τό σχήμα όπου εστέκετο εκ δεξιών του Δεσπό-
του με δόξαν άνέκφραστον και ειχε μαζί της κάποιον άνδρα ίεροπρεπή,
καθώς ύποναώ από τας άγιας εικόνας να ήτον ό *Απόστολος Πέτρος, ό ό-
ποιος ειχε κλειδιά εις τας χειρας του και ήνοιξε την θουμαστήν πύλην
και πρώτον μόν εσέβη ή Κυρία Θεοτόκος και ό Πέτρος· ειτα οι *Αγγελοι
με την δικαίαν εκείνην ψυχήν και λοιπας· ύστερον εσέβηκα και εγώ πε-
ριπατούσα βιαστικά να φθάσω την Παναγίαν μου· και εβλεπα τόσον άπει-
ρον φώς και τόσην ευωδιαν όσφραϊνόμεν και τόσην χαράν άνεκλάλητον εί-
χεν ό τόπος εκείνος, όπου εθαύμαζα και έχαιρόμην και εβλεπα τό εδαφος
και δέν ώμοιάζε τελειώς γη στερεά ώσαν ταύτην να έχη άνήφορον και κα-
τήφορον, πέτρας, ποταμούς και όσα ό κόσμος ούτος έχει, αλλά ή γη έ-
κείνη ήτον ώσαν βαμβάκιον καθαρόν άσπρον, ή σερασέρι χρυσόν συνυρασμέ-
νον ποικίλως και να έχη επάνω λίθους τιμίους και μαργαρίτας· ειδον δέν-
δρα ύψηλα γεμάτα από άνθη και καρπούς ώραιστάτους ευωδιάζοντα τά ό-
ποια ώμοιάζον ώσαν τριαντάφυλλα ρόδα και κρίνα και ύποκάτω των δέν-
δρων εφαινότο και ήσαν στρωμαί χρυσοπόρφυρα και επάνω αυτών ήσαν
άνδρες γυναίκες και παιδια, εκ των όποιων εγνώρισα και πολλούς τόσον
από την χώραν μου *Αβυδον όσον και από εδω όπου ήσαν αποθαμμένοι
πρό πολλού. Έκει ειδον και τόν πατέρα μου Παπαϊωάννην και την μη-
τέρα μου *Αναστασίαν και μίαν μου αδελφήν όπου ειχεν αποθάνη αρχήτε-
ρα· πλην να σιωώσω και να τους όμιλήσω δέν εφθασα και αι κατοικίαι
όλων δέν ήσαν όμοιαι καθώς δέν ήσαν και τά έργα των. Πηγαίνουσα λοι-
πόν εμπρός βιαστικά ειδον και τους *Αγιους όπου ήσαν εις τόπον ύψηλόν
και πολλά φωτεινόν παρά τόν κάτω όπου επεριπάτων και ήσαν όλοι ά-

προρορευμένοι και ένδεδυμένοι φώς άπειρον και ούτως αναλιγιζομένη εγώ
ποιοι να ήσαν αρχε εκείνοι; Στραφείσα ή Δέσποινα Θεοτόκος μοι ειπε:
«Σοριανή βλέπεις τους άγιους πώς στεκονται;» και εγώ ως ήκουσα επε-
σα εϋθύς και έπροσκύνησα και εγεγρηθείσα λέγει μοι ή Θεοτόκος: «περι-
πάτε γοργά να προσθάσης να ιδής τόν δικαίον *Αβραάμ διότι δέν θέλεις
τόν ιδής καθως ποθής»· και τρέχουσα βιαστικά χύναντευσα μακρόθεν τον
*Αβραάμ και τόν ειδα όπου εκάθητο εις θρόνον χρυσόν ώραιότατον και γύ-
ρωθεν του εστέκοντο ψυχαι αναρίθμητοι με πολλήν ευφροσύνην και χαράν
και σπουδάζουσα να τόν απολαύσω με ειδα και μου έκαμε νεύμα να υπά-
γω προς αυτόν και λαβούσα εγώ περισσότερον θάρρος ετρεχον εις τά έμ-
προσθεν να τόν φθάσω και τότε ήκουσα τας άτάκτους φωνάς της αδελφής
μου και την ψυχρότητα του νερού όπου με εράντισεν, εϋθύς ήλθον εις τόν
εαυτόν μου και εγνώρισα πολύ βάρος και ψύχραν εις τό σώμα μου ώσαν
να ήμουν εις πάγωμα και άρχισε να έμψυχώνεται όλίγον κατ' όλίγον τό
σώμα μου και εζήσα εις τό σώμα. Τότε λέγει της ό Πνευματικός: «ειδες
άλλο τίποτε μυστήριον ή τελώνια δαιμόνων, ή κολάσεις καθώς και άλλοι
πολλοι ειδον;» και ή Σοριανή άπεκρίθη: «δέν ειδα τίποτε περισσότε-
ρον παρεξ' αυτά όπου ειπα»· και πάλιν ό Πνευματικός της ειπε: «γνωρί-
ζεις τίποτε άγαθόν έργον όπου έκαμες αρχήτερα εις την ζωήν σου;» άπε-
κρίθη ή Σοριανή «τι καλήν ζητείς από γυναίκα άμαρτωλόν; πλην επει-
δή και με αναγκάζεις να σου ειπώ, 'Ιδού! τρεις χρόνοι είναι τώρα όπου
ήμουν εις τόν πατριόν μου οίκον και μίαν ήμέραν εκάθουμην και εγενεθα
τό μεσημέριον και ήκουσα από μεγάλην άντάραν και συννεριάν ώσαν να έ-
σειετο τό σπήτιον και ειδα όρθαλοφανώς τρεις 'Ιεροπρεπεις άνδρας με άρ-
χειρατικά στολάς, τους όποιους από τας άγιες εικόνας εγνώρισα να ήσαν
οι τρεις 'Ιεράρχαι Βασίλειος, Γρηγόριος και 'Ιωάννης ό Χρυσόστομος και
παρευθύς εσπικώθηκα και έκαμα τόν σταυρόν μου και τους έπροσκύνησα και
εξόδως μέγας με εκράτησε και λεγουσί μοι εκείνοι: «Μη φοβείσαι Σορια-
νή ήμεις ήμεθα οι τρεις ιεράρχαι και θέλομεν από την ζωμερον τό σπήτι
αυτό όπου κάθεσαι, να τό άφιερώσης του Θεού, να γίνη εκκλησία εις τό
όνομά μας και θα εϊμεθα προσεβευται διά την σωτηρίαν σου», και εγώ τολ-
μήσατα λέγω τους: «Δεσπόται μου άγιοι! και είναι αυτό σπήτι άξιον διά
δοξολογίαν Θεού και ιδιικήν σας κατοικίαν; όπου ήμεθα πτωχοι και δέν
εγομεν τόν τρόπον να τό κάμωμεν εκκλησίαν ως όρίζετε; και δέν γνω-
ρίζω και τό θέλημα του άνδρός μου αν τό στέργει και εξαίρετως είναι δύ-
σκολον να πάρωμεν άδειαν βασιλικήν». και εκείνοι μου ειπαν· «αξ μη σε
μέλλει πώς είναι κορωδες και άπαστρον ή πώς έχεις φόβον από την βα-
σιλείαν, μόνον αυτό φρόντισε να μας τό άφιερώσης και ήμεις όλα αυτά
τα ευκαλύομεν. Διότι και πρώην τόν παλαιόν καιρόν ιδικός μας ναός ήτον
αυτό τό έχούριον, αλλά άνίσιως και άμελήσης και δέν κάμης καθώς σου λέ-
γομεν θέλομεν δεηθη του Θεού να κόψη την ζωήν σου ως παρήκοον».—Ταυ-
τα ειπόντες οι άγιοι εγενιναν άφαντοι και όταν συνήλθα εις τόν εαυτόν μου
ήλθε και ό άνδρας μου και του άνήγγειλα πάντα. Και μετά τρεις ήμέ-
ρας άφ'ου ειπομεν τό απόδειπνον και την μικράν προσευχήν μας, ειδον πά-
λιν εφάνησαν οι *Αγιοι με σεισμόν και λεγουσι μεγαλοφώνως. «Σοριανή!

δικτι δὲν ἔκαμες ἐκεῖνο ὅπου σοῦ ὄρισamen; ἀλλὰ μέλλεις νὰ ἀποθῆνῃς μὲ θάνατον αἰφνιδιον;») καὶ ἐγὼ ἀπεκρίθηκα καὶ εἶπα τοῦ ἀνδρός μου, «ἀκούεις τί λέγουσιν οἱ Ἅγιοι;») καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη καὶ εἶπε. «Δεσπόται μου Ἅγιρι, ἡ Σοριανὴ μοῦ τὰ εἶπεν ὅλα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡμεθα πτωχοὶ καὶ δὲν ἔχομεν τὸν τρόπον καὶ φοβούμεθα καὶ τὴν βασιλείαν, διὰ τοῦτο ἐπιώπησα, ὅμως ἐπειδὴ ὀρίζετε νὰ τὰ ἀφιερῶσω εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν ἀγιωσύνην, σας ἀπὸ τὴν σήμερον ἄς εἶναι ἰδικὰ σας.» καὶ οἱ Ἅγιοι εἶπον «αὐριον τὸ πρῶτ, σκάψον μέσα εἰς τὸ ἀγούρι καὶ ἐκεῖ θὰ εὔρης μάρμαρα καὶ σταυρούς, ὁμοίως καὶ τὴν ἁγίαν Τράπεζαν καὶ τότε θὰ πεισθῆς εἰς τὰ λόγια μας· καὶ εἰς τὸν Σουλτάνον πῆγαινε καὶ ζήτησε θέλημα καὶ ἡμεῖς τὸν καταπειθόμεν νὰ σοῦ δώσῃ τὴν ἄδειαν». Ταῦτα εἰπόντες οἱ Ἅγιοι ἀνεχώρησαν· καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἐκείνην ἀγρυπνήσαμεν δοξολογοῦντες τὸν Θεόν. Καὶ τὸ πρῶτ ἐλάλησεν ὁ ἀνδρας μου εἰς τοὺς Γέροντας τοῦ χωρίου ὅλα τὰ λαλήθέντα ἀπὸ τοὺς Ἅγίους καὶ οἱ φιλόθεοι ἐκεῖνοι γέροντες τῆς Ἀβύδου, εὐθὺς ἤρπασαν ὁ μὲν δικέλλιον, ὁ δὲ τσαπίον καὶ ἄλλος πτυάριον καὶ ἀπῆλθον εἰς τὸ ἀγούρι καὶ ὦ τοῦ θαύματος! μόλις ὅπου ἄρχισαν νὰ σκάπτουν, ἐφάνη ἡ ἁγία Τράπεζα ὠραιότατον μάρμαρον καὶ ἄσπρον, ὁμοίως καὶ ἄλλα μάρμαρα καὶ σημεῖα ἐκκλησιαστικὰ ὅπου ἦσαν χωσμένα ἐκεῖ, καὶ ἐγνώρισαν ὅτι ἦτον ἐκκλησία παλαισθεν ἐκεῖ· καὶ εὐθὺς ἐκαθάρισαν τὸν τόπον καὶ ἔδραμον μερικὸι μὲ τὸν ἀνδρα μου εἰς τὸ Δισβάνιον τοῦ Βασιλέως καὶ ἐζήτησαν ἄδειαν καὶ ἀνακαινισμόν ἐκκλησίας καὶ Θεοῦ συνεργεῖα καὶ τῶν Ἅγίων βοήθεια, εὐγῆκεν ὁ ὄρισμός νὰ γείνη ἐκκλησία τῶν χριστιανῶν. Τότε λοιπὸν καθάρισαντες τὸν οἶκον ἐταβανώσαμεν καὶ πωλήσαντες ἕνα ἀμπέλι καὶ λιβάδι ὅπου εἶχομεν καὶ ἄλλα τινα πράγματα τὰ ἐξωδύσαμεν εἰς οἰκοδομὴν ναοῦ καὶ ἱστορήσαμεν ἁγίας εἰκόνας, ἠγοράσαμεν σκευὴ ἱερά, βιβλία καὶ ὅσα χρειάζονται καὶ ζήτησαντες ἄδειαν πατριαρχικὴν ἤλθεν ὁ ἅγιος Κιτρῶν καὶ ἐγκαίνιασε τὸν Ναὸν ὡς ἔπρεπε καὶ μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ λειτουργεῖται ὁ Ναὸς ἕως τὴν σήμερον. Καὶ ἐκτοτε ἀνεχώρησαμεν ἀπὸ τὴν χώραν μας καὶ ἤλθομεν ἐδῶ εἰς τὴν Κωνσταντινοῦπολιν καὶ κατοικοῦμεν. Πλὴν παρακαλῶ σε ἅγιε πνευματικὲ νὰ ἀναγγέλῃς τὸν ἀνδρα μου νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ γίνω κалоγραφα, νὰ κλαύσω τὰς ἁμαρτίας μου τοὺς τρεῖς χρόνους ὅπου μέλλω νὰ ζήσω ἀκόμη, καθὼς ἤκουσα ἀπὸ τὸν Δεσπότην Χριστόν ὅπου μοῦ εἶπεν· ὁ δὲ πνευματικὸς ὡς ἤκουσεν αὐτὰ ἀπὸ τὴν Σοριανὴν λέγει πρὸς τὸν ἀνδρα τῆς. «Ἀκούεις ὦ ἀνθρωπε τὰ φοβερά καὶ παράδοξα διηγήματα ὅπου ἐφανέρωσεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν γυναῖκα σου; τὸ λοιπὸν αὐτὸ ὅπου σε παρακαλεῖ νὰ τῆς δώσῃς ἄδειαν νὰ μονάσῃ καὶ μὴ τὴν ἐμποδίσῃς διότι εἶναι καλὸν καὶ διὰ λόγου σου· ὅτι μετὰ τρεῖς χρόνους ἀποθαίνη πάλιν. Διὰ τοῦτο σε παρακαλῶ καὶ ἐγὼ νὰ τῆς δώσῃς θέλημα» ὁ δὲ Χρῆστος ἀκούσας τὴν καλὴν συμβουλὴν ὑπεσῆθη ὅτι μετὰ δύο χρόνους θὰ ὑπάγῃ μὲ αὐτὴν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἐκεῖ νὰ μονάσουν καὶ οἱ δύο τους. Ὅθεν πωλήσαντες τὰ ὑπάρχοντά τους, ἀπῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν καὶ προσκυνήσαντες τοὺς ἁγίους τόπους ἐξεμολογήθησαν τὰ συμβάντα εἰς αὐτοὺς εἰς τὸν ἁγιώτατον πατριαρχὴν Ἱεροσολύμων Σωφρόνιον καὶ κοινωνήσαντες τὰ ἄχραντα μυστήρια ἀπὸ τὰς ἁγίας του γείρας καὶ πληρώσαντες τὴν ἐπιθυμίαν τους καθὼς ἀγαποῦσαν. ἡ μὲν Σοριανὴ ἔλαβε τὸ ἅγιον σῆ-

μα καὶ μετονομάσθη Σωφρόνια μοναχὴ καὶ ἠόρχασεν εἰς ἕν τῶν μοναστηρίων τῆς ἁγίας πόλεως καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ὅταν ἐτελείωσεν ὁ τρίτος χρόνος ὅπου εἶδε τὴν ὀπτασίαν, ἀσθενήσασα ὀλίγον, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, κληρονομήσασα τὸν φωτεινὸν ἐκεῖνον Παράδεισον μετὰ περισσοτέραν δόξαν παρὰ τὸ πρότερον· τὸ δὲ τίμιόν της σῶμα ἐνεταρξιάσθη ἐντίμως καὶ εὐλαβῶς εἰς τὴν ταρῆν τῶν ξένων ὡς ἔπρεπε.

Ὁ δὲ ἀνδρ αὐτῆς ἀπῆλθε ἵνα προσκυνήσῃ εἰς τὸ Σίναιον ὄρος καὶ ἐκεῖ ἐγένει μοναχὸς ὡς ὑπεσῆθη, μετονομασθεὶς Χαοίτων μοναχὸς, καὶ εὐφράνας ἐν τοῖς θεαρέτοις ἔργοις τὸν Θεὸν ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ὁ δὲ Πνευματικὸς ἐγράψε τὴν παρούσαν διηγήσιν εἰς ὠφέλειαν τῶν ἀναγιγνωσκόντων ἧτις ἐγένει κατὰ τὸ ἔτος ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ — 1607.—

Ὅθεν πάντες οἱ ἀκούοντες ταῦτα καὶ μέλλοντες ἔπειτα ἀκούειν, ἄς λάβουν παράδειγμα καὶ ἄς κάμουν διόρθωσιν τῆς πολιτείας αὐτῶν ἵνα ἀξιωθῶσι μετὰ τῆς Σοριανῆς κατοικῆσαι εἰς τὸν φωτεινὸν ἐκεῖνον καὶ ὠραιὸν Παράδεισον, μετὰ πάντων τῶν δικαίων καὶ Ἁγίων. Εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος. Τοῦ ἐνός ἐν Τριάδι Θεοῦ, ᾧ πρέπει δόξα, τιμὴ καὶ κράτος. Πάντοτε νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ἀμήν, Ἀμήν, Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΦΟΒΕΡΑΣ ΟΠΤΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΝΗΣ.

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΜΑΚΑΡΙΟΥ τοῦ Αἰγυπτίου λόγος πᾶνυ ὠφέλιμος.

Καὶ περὶ τὰ Μνημόσυνα τῶν Κεκοιμημένων.

Πορευόμενός ποτε ὁ Ἀββᾶ Μακάριος, ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἠκολούθησεν αὐτῷ Ἄγγελος Κυρίου καὶ λέγει τῷ γέροντι «Εὐλόγησον πάτερ ἅγιε» ὁ δὲ γέρον στοχαζόμενος ὅτι εἶναι μοναχὸς ἀπὸ τὴν ἔρημον, εἶπε πρὸς αὐτόν, «ὁ Θεὸς συγχώρησόν σοι τέκνον». Περιπατήσαντες λοιπὸν ὀλίγον διάστημα, ἐστοχάσθη ὁ Ἀββᾶς τὴν θεωρίαν καὶ τὸ σχῆμα αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτῷ, «βλέπω σε τέκνον καὶ ἐξίσταμαι εἰς τὴν θαυμαστὴν θεωρίαν σου καὶ στοχαζομαι μήπως καὶ δὲν εἶσαι ἀνθρωπος καὶ ὀρκίζω σε εἰς τὸν Θεὸν νὰ μοὶ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν». Τότε ποιήσας ὁ Ἄγγελος τῷ Ἀββᾶ Μακαρίῳ μετάνοιαν, λέγει. «Εὐλόγησον πάτερ! ἐγὼ καθὼς βλέπειν δὲν εἶμαι ἀνθρωπος, ἀλλὰ Ἄγγελος, καὶ ἤλθον νὰ σε διδάξω μυστήρια· ἐκεῖνα τὰ ὅποια δὲν ἤξεύρεις καὶ ἐπιθυμοῖς νὰ μάθῃς· λοιπὸν ἐρώτησόν με εἴτι θέλεις καὶ ἐγὼ σοὶ ἀποκρινομαι». Τότε ὁ γέρον ποιήσας τῷ Ἀγγέλῳ μετάνοιαν, λέγει. «Εὐ-

χαριστῶ σοι: Κύριε ὅτι ἐπεμψάς μοι ὁδηγόν, ἵνα διδάξῃ με, ἐκεῖνα ὅπου δὲν ἤξεύρω καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μάθω, ἀπόκρυφα καὶ ἄρρητα μυστήρια· καὶ ὁ Ἄγγελος εἶπε· ἀλοιπὸν ἐρώτησόν με πάτερ», ὁ δὲ γέρον λέγει· «εἰπέ ἡμῖν (*) γελος εἶπε· ἀλοιπὸν ἐρώτησόν με πάτερ», ὁ δὲ γέρον λέγει· «εἰπέ ἡμῖν (*) ἄγιος Ἄγγελος, ἐὰν γνωρίζουσιν ἀναμειτὰζύ τους οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν αἰῶνιον κόσμον ἐκεῖνον, οἱ κεκοιμημένοι· καὶ εἶπεν ὁ Ἄγγελος· «ἄκουσον πάτερ ἄγιε καθὼς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον οἱ ἄνθρωποι ἀφ' ἐσπέρας κοιμούνται ἕως πρωῆ καὶ τὴν αὔριον σηκώνονται καὶ γνωρίζουσι τοὺς χθές ἀνθρώπους καὶ χαιρετοῦσι καὶ συνομιλοῦσι καὶ πολλάκις καθεζόμενοι συνευφραίνονται καὶ ἐρωτᾷ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, οὕτω γίνεται καὶ εἰς ἐκεῖνον τὸν κόσμον, ὁ εἰς τὸν ἕτερον γνωρίζει καὶ συνομιλεῖ, διότι καθὼς ὑπάγει τις εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἐκεῖ βλέπει ἄρχοντας καὶ πτωχοὺς καὶ ἐρωτᾷ ποῖος εἶναι οὗτος καὶ ποῖος ἐκεῖνος; καὶ δι' ἐρωτήσεως μανθάνει, καὶ ἐκεῖνος τοὺς ὑποκείμενους ποτὲ δὲν εἶδε, τοιοῦτοτρόπως γίνεται καὶ ἐκεῖ, λέγω δὲ οἱ δίκαιοι μόνον, οἱ δὲ ἄμαρτωλοὶ καὶ τοῦτο τὸ ὑπερβῶνται». Τότε λέγει ὁ γέρον· «Βλέπε μοι καὶ μαρτυροῦναι μετὰ τὸν χωρισμὸν τῆς ψυχῆς ἐκ τοῦ σώματος τί γίνεται; καὶ διατί γίνονται τὰ μνημόσυνα τῶν τεθνεώτων;» καὶ ὁ Ἄγγελος εἶπεν· «ἄκουσον πάτερ ἄγιε, μετὰ τὸ χωρισθῆναι τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ σώματος, λαμβάνουσιν αὐτὴν οἱ Ἄγγελοι μετὰ τὴν τρίτην ἡμέραν καὶ ἔρχονται εἰς τὸν οὐρανὸν ἵνα προσκυνήσῃ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀπὸ τῆς γῆς δὲ ἕως τὸν οὐρανὸν εἶναι σκάλα καὶ κάθε σκαλώνιον ἔχει ἐν τάγματι δαιμόνων, τὰ ὅποια λέγονται τελώνια καὶ ἀπαιτοῦσι τὴν ψυχὴν ἐκείνην τὰ πονηρὰ πνεύματα καὶ φέρουσι τὰ χειρόγραφα αὐτῆς καὶ δείχνουσιν αὐτὰ τῶν Ἄγγέλων λέγοντες, «τὴν δεῖνα ἡμέραν καὶ εἰς τὰς πόδας τοῦ δεσπότου μὴνός, ἐποίησεν αὐτὴ ἡ ψυχὴ τόδε: ἢ ἐκλεψεν, ἢ ἐπόρνευσεν, ἢ ἐμοίχευσεν, ἢ ἐμαλακίσθη, ἢ ἐψεύσατο, ἢ συνεβούλευσεν ἄνθρωπον εἰς κακὸν ἔργον καὶ εἶτι ἄλλο κακὸν ἔκαμεν· ὅλα τὰ δείχνουσι τῶν Ἄγγέλων. Τότε δείχνουσι καὶ οἱ Ἄγγελοι εἶτι ἀγαθὸν ἔκαμεν ἡ ψυχὴ ἐκεῖνη, ἢ ἐλεημοσύνην, ἢ προσευχὴν, ἢ λειτουργίαν, ἢ νηστείας, ἢ ἄλλο τι ἀγαθὸν ἐποίησε, καὶ ἀντισταθμίζουσιν οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ δαίμονες καὶ ἐὰν εὐρεθῇ τι ἀγαθὸν περισσώτερον, ἀρπάζουσιν αὐτὴν οἱ Ἄγγελοι μὲ μεγάλην χαρὰν καὶ ἀναβαίνουν εἰς ἕτερον σκαλώνιον καὶ οἱ δαίμονες τρίξουσιν τοὺς ὀδόντας αὐτῶν ὡς ἄγριοι σκύλοι καὶ βιάζονται ἵνα ἀρπάζωσι τὴν ἐλεεινὴν ἐκεῖνην ψυχὴν ἀπὸ τῶν Ἄγγέλων, ἡ δὲ ψυχὴ συστέλλεται καὶ τρομάζει κατὰ πολλὰ καὶ κρύπτεται εἰς τοὺς κόλπους τῶν Ἄγγέλων καὶ γίνεται μεγάλη διάλεξις καὶ μέγας θόρυβος ἕως ὅτου νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν ἐλεεινὴν ψυχὴν ἐκεῖνην ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν δαιμόνων. Καὶ πάλιν ἀνέρχονται εἰς ἕτερον σκαλώνιον καὶ ἐκεῖ εὐρίσκουσιν ἄλλο τελώνιον δεινότερον καὶ ἀγριότερον καὶ ἐδῶ πάλιν γίνεται πολλὴ ὄχλησις καὶ ταρχὴ μεγάλη καὶ ἀνεκδιήγητος, τίς νὰ λάβῃ τὴν ἐλεεινὴν ἐκεῖνην ψυχὴν καὶ κραυγάζουσιν οἱ δαίμονες ἐλέγγουν τὴν ψυχὴν ἐκεῖνην καὶ λέγουσι, ποῦ ὑπάγεις; δὲν εἶσαι ἐσὺ ὅπου ἐπόρνευσες καὶ κατεμόλυνες τὸ ἅγιον βράβυσμα; δὲν εἶσαι ἐσὺ ὅπου ἐμόλυνες τὸ ἄγγελικὸν σχῆμα; ποῦ ὑπάγεις τώρα; γύρισε εἰς τὰ ὀπίσω ὑπόστρεψε εἰς τὰ κάτω, εἰς τὸν σκοτεινὸν ἄδην, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον,

(*) Λέγει, ἡμῖν, διότι ἔμελλε καὶ μέλλει νὰ γνωσθῇ ἡμῖν (πολλοῖς διλαδῆ).

εἰς τὸν σκόληκα τὸν ἀκοίμητον. Τότε ἐὰν εἶναι ἡ ψυχὴ ἐκεῖνη καταδικασμένη, ἀποστρέφουσιν αὐτὴν οἱ πονηροὶ δαίμονες ὑπὸ κάτω τῆς γῆς, εἰς τὸν σκοτεινὸν καὶ ὀδυνηρὸν καὶ οὐαὶ τῇ ψυχῇ ἐκεῖνη, οὐαὶ τῇ ὥρᾳ ἐκεῖνη ἐν ἣ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος· καὶ τίς διηγήσεται πάτερ ἄγιε τὴν ἀνάγκην ἐκεῖνην τὴν ὅποιαν ἔχουσιν αἱ καταδικασθεῖσαι ψυχαὶ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον; Βιδε εὐρεθῇ ἡ ψυχὴ καθαρὰ καὶ ἀναμάρτητος ἀνέρχεται εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ συναπαντοῦσιν αὐτὴν οἱ Ἄγγελοι μετὰ λαμπάδων καὶ θυμιαμάτων καὶ ἀσπάζονται αὐτὴν. Εἶτα ἀπέρχονται εἰς τὸν δεσποτικὸν θρόνον καὶ προσκυνεῖ τὸν Κύριον καὶ Θεὸν ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν καὶ τότε βλέπει τοὺς χοροὺς τῶν Ἀποστόλων, τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, τῶν Ἁγίων Πατέρων, τὰ ἐννέα τάγματα τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, τὴν λαμπρότητα ἐκεῖνην τὴν ἀρρητον καὶ ἀκούει τὴν Ἀγγελικὴν ἐκεῖνην μελωδίαν καὶ τὸ κάλλος τὸ ἀμήχανον.

Ἠρώτησας δὲ καὶ περὶ τῶν μνημόσυνων, πῶς καὶ δικτὶ γίνονται· ἐπειδὴ ὡς εἶπομεν ἕως τὰς τρεῖς ἡμέρας, δὲν ἀνέρχεται ἡ ψυχὴ εἰς προσκύνησιν, διὰ τοῦτο ποιούμεν ὡς περὶ κανίσκιον (πανέριον) καὶ πέμπομεν εἰς τὸν Κύριον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἐκεῖνης. Καὶ μετὰ τὴν προσκύνησιν ἐπιστρέφουσιν αὐτὴν οἱ Ἄγγελοι εἰς τὴν γῆν καὶ δειχνοῦσιν αὐτῇ τοὺς τόπους ὅπου ἐπεριπάτησεν εἰς τὴν ζωὴν τῆς καὶ ἐνθυμίζουσιν αὐτῇ τὰς πράξεις τῆς, τὰς πονηρὰς καὶ ἀγαθὰς, λέγοντες: Ὡς ἐκλεψας, ἐκεῖ ἐπόρνευσας, ὡς κατελάλησας, ἐκεῖ ἐμαλακίσθης, ὡς ἐφόνευσας, ἐκεῖ ἐπιόρνευσας, ὡς ἐδίκησας, ἐκεῖ ἐβλοσφήμησας, ὡς ἐτόκευσας, ἐκεῖ ἐμοίχευσας, ἐκεῖ ἐσακανδαλίσας. Εἶτα πάλιν τὰ ἀγαθὰ, ὡς ἐλήψασας, ἐκεῖ ἐνήστευσας, ὡς μετενόησας, ἐκεῖ ἔκαμες λειτουργίας, ὡς παράκλησιν, ἐκεῖ ἀγρυπνίας, ὡς προσευχὴν, ἐκεῖ γοιυκλισίας ὡς στάσιμον, ἐκεῖ ἐγκράτειαν. Καὶ οὕτω ποιοῦσιν ἕως τῆς ἐνάτης ἡμέρας. Καὶ τῇ ἐνάτῃ ἡμέρᾳ ἀνέρχονται πάλιν εἰς προσκύνησιν ὡς περὶ καὶ τῇ τρίτῃ, τὰ δὲ μνημόσυνα πέμποσιν ὡς ἐνθύμια ὑπὲρ τῆς ψυχῆς εἰς τὸν Κύριον ὅπως ὑποδεχθῇ αὐτὴν ἐν ἰλέῳ ὄμματι, ἐπειδὴ πολλὰ ὠφελοῦσι τὴν ψυχὴν αἱ ἐλεημοσύναι καὶ αἱ λειτουργίαι καὶ τὰ μνημόσυνα· διότι δύνανται αὐτὰ νὰ ἐκβάλωσι ψυχὴν ἀπὸ τῆς κόλασιν. Μετὰ δὲ τὴν δευτέραν προσκύνησιν πάλιν φέρουσιν αὐτὴν οἱ Ἄγγελοι εἰς τὸν κόσμον καὶ δειχνοῦσιν αὐτῇ τὸν Παράδεισον, τὸν ἐλεῶνα, τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ, τὰς σκηνὰς καὶ τὰς ἀναπαύσεις τῶν δικαίων. Καὶ ὅταν ἴδῃ τὴν χαρὰν ἐκεῖνην τὴν ἀρατον παραμυθεῖται καὶ χαίρει καὶ δέεται τῶν Ἄγγέλων, ἵνα κατασκηνώσωσιν αὐτὴν ἐκεῖ μετὰ τῶν δικαίων· ἐπειτα δὲ δεικνύουσιν αὐτῇ καὶ τὰς κολάσεις τῶν ἀμαρτωλῶν λέγοντες· οὗτος ἐστὶν ὁ πύρινος ποταμός, οὗτος ἐστὶν ὁ σκόληξ ὁ ἀκοίμητος, τοῦτο ἐστὶ τὸ ἐξώτερον καὶ τοῦτο τὸ ἐσώτερον οὗτος ἐστὶν ὁ βρυγγὸς τῶν ὀδόντων καὶ καθεστῆς ὅλας τὰς κολάσεις τῶν ἀμαρτωλῶν. Δὲν εἶναι πάτερ ἄγιε ἄλλη δριμυτάτη κόλασις καὶ φοβερωτάτη ὡς τοῦ πόρνου καὶ τοῦ κλέπτου, ἐξαιρέτως τοῦ πόρνου μοναχοῦ καὶ τῆς μοναχῆς, τοῦ πόρνου ἱερέως καὶ τῆς πρεσβυτερίσσης. Μετὰ δὲ τὸ θεωρῆσαι ταῦτα πάντα ἀναφέρεται πάλιν εἰς προσκύνησιν τῇ Τεσσαρακοστῇ ἡμέρᾳ καὶ διὰ τοῦτο γίνονται μνημόσυνα τῶν τεθνεώτων, ἐπειδὴ μέλλει ἡ ψυχὴ τῇ Τεσσαρακοστῇ ἡμέρᾳ νὰ λάβῃ τὴν ἀπόρριψιν καὶ ν' ἀπῆλθῃ ὁ-

που βούλεται ὁ φίλῳθρωπος Θεὸς κατὰ τὰ ἔργα καὶ τὴν πράξιν ὅπου ἔκαμεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ ἀποκαθίσταται ἡ ψυχὴ ἐνθα βούλεται ὁ Κύριος, ἕως τὴν ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως, ἵνα ἀναστήθῃ καὶ τὸ σῶμα καὶ ἀπολαύει κατὰ τὰ ἔργα του). Τότε στενάξας ὁ γέρον καὶ δακρύσας πικρῶς εἶπεν, «οὐαὶ τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνῃ εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος!» λέγει αὐτῷ ὁ Ἄγγελος, «Ναὶ Τίμιε Πάτερ ὁ ἁμαρτωλὸς λέγω, ὁ δὲ δίκαιος, μακάριος ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα ἐν ᾗ ἐγεννήθη».

Τότε λέγει ὁ ἅγιος, «παρακαλῶ σε εἰπέ μοι καὶ τοῦτο, ἔχει τίποτε ἀνεσιν ὁ ἁμαρτωλὸς ἢ τέλος ἢ κλήσις αὐτοῦ;» ὁ Ἄγγελος εἶπεν, «οὐχὶ πάτερ ἅγιε, οὔτε ἡ βασιλεία τῶν δικαίων ἔχει τέλος, οὔτε ἡ κόλασις τῶν ἁμαρτωλῶν, ἐὰν ἐπαίρῃς ἰκανεὶς κἀθε γιλίους χρόνου, ἕνα κόκκον ἄμμον ἀπὸ τῆς θάλασσαν καὶ νῦν μετέθετον αὐτὸν ἤθελον ἔχει, ἐλπίδα ἵνα πελειωθῇ, ἡ δὲ κόλασις τῶν ἁμαρτωλῶν δὲν ἔχει τέλος» λέγει πάλιν ὁ ἅγιος, «Παρακαλῶ εἰπέ μοι καὶ τοῦτο, ποιοὶ ἅγιοι εἶναι εὐσπλαγγικώτεροι εἰς τὸν ἄνθρωπον, διὰ τὴν παρακαλῆ αὐτοῦ ὁ εὐεὐδὸς ἄνθρωπος, ἵνα προσευθῶσιν ὑπὲρ αὐτοῦ;» καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἄγγελος λέγει, «ὅλοι οἱ ἅγιοι εὐσπλαγγῆνοι εἶναι εἰς σὰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εὐγνωμόνες, ἀλλὰ σεις ὁ ἄνθρωποι ὡς ἀγνώμονες καὶ ἀχάριστοι κἀνετε αὐτοὺς καὶ ἐργίζονται εἰς ἐσᾶς, διότι οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι ἔχουσι πολλὴν εὐσπλαγγίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐπεὶ δὲ ἔνεκεν τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων εἶδον καὶ αὐτοὶ τὰ παράδοξα τοῦ Θεοῦ, πλὴν τούτων ἡ Κυρία Θεοτόκος ἡ Δέσποινα ἡμῶν, εὐσπλαγγίζεταί περὶ σφόδρον τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ἔπρεπε πάτερ ἅγιε ὁ ἄνθρωπος ἀνεξάλειπτον νὰ ἔγῃ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἀπὸ τὸ στόμα του, ἀλλ' ὁ διάβολος ἤγάτησεν αὐτὸν καὶ ἔγεινεν ἀχάριστος, διότι διὰ τῶν πρεσβειῶν αὐτῆς καὶ ἰκεσιῶν, ἵσταται ὁ κόσμος μέχρι τὴν σήμερον, κατεφρόνησαν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεὸν καὶ τοὺς Ἄγγελους, κατεφρόνησε καὶ ὁ Θεὸς αὐτοὺς, καὶ οἱ Ἄγγελοι, λέγει πάλιν ὁ ἅγιος, «εἰπέ μοι ἅγιε Ἄγγελε, ποῖον ἁμάρτημα ὑπάρχει μεγαλύτερον τῶν ἁμαρτιῶν;» καὶ ὁ Ἄγγελος εἶπε, «πᾶσα ἁμαρτία Τίμιε πάτερ, χωρίζει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἡ δὲ μνησικακία καὶ ἡ βλασφημία κυριεῖται ὅλας τὰς ἁμαρτίας, διότι αὐταὶ καὶ μόναι εἶναι ἱκαναὶ νὰ καταβιβάσουν τὸν ἄνθρωπον εἰς πέταυρον τοῦ ἄδου καὶ εἰς τὰ καταγθῆναι τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης» καὶ πάλιν ὁ γέρον εἶπε, «Ποῖον ἁμάρτημα πλεόν τῶν ἄλλων μισεὶ ὁ Θεός;» καὶ ὁ Ἄγγελος ἀπεκρίθη, «τὴν κενοδοξίαν, αὕτη φρόνη ὅλον τὸν κόσμον ἀπώλεσεν, ὅτι δι' αὐτῆς ὁ πρωτόπλαστος Ἄδᾶμ, ἐξόριστος τοῦ Παραδείσου ἔγεινεν, δι' αὐτῆς ὁ πρωτόπλαστος τῶν δαιμόνων ἀπώλετο, δι' αὐτῆς ὁ Φαρισαῖος τοὺς κόπους ἀπώλεσεν, διότι ὁ ἄνθρωπος ἐὰν πέσῃ εἰς τοιοῦτον πάθος δύσκολον εἶναι νὰ ἐγερθῇ» ὁ γέρον πάλιν ἠρώτησε, «ποιοὶ ἄνθρωποι κολάζονται περισσότερο τῶν ἄλλων;» καὶ ὁ Ἄγγελος, «εἶπον σοι ὁ πόρνος καὶ ὁ βλάσφημος, πλὴν λέγω σοι καὶ τοῦτο ὅτι ὑποκάτω πᾶσῶν τῶν κολάσεων ὑπάρχει κόλασις δεσνὴ καὶ πονηρὰ ἥτις καλεῖται ἄνοια; ἐκεῖ κολάζονται οἱ πόρνοι ἱερεῖς καὶ μοναχοὶ αἱ πορνεύουσαι, διότι Τίμιε Πάτερ μέλλει ἀνακαινισθῆναι τὸ πᾶν τᾶγμα, ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἱερεῖς καὶ μοναχοὺς καὶ εἰς μεγάλην τιμὴν θὰ ὑπάγουν, λοιπὸν οἱ πονηροὶ καὶ κακοὶ μοναχοὶ εἰς μεγάλην ἀτιμίαν καὶ κόλασιν ἀποπέμψονται, ἀλλὰ καὶ οἱ ἱερεῖς οἱ παραβιβύοντες τοὺς θεῖους νόμους καὶ οἱ

ἀεχόμενοι παρνόμους ἔνεκεν δώρων, καὶ οἱ καταφρονῶντες τὴν ἀκολουθίαν αὐτῶν ἔνεκεν κοσμικῶν καὶ βιωτικῶν φροντιδῶν, διότι ἐν μιᾷ ἀκολουθίᾳ ἔχουσι νὰ δώσωσι λίγον τῷ Θεῷ, περὶ δὲ τῶν μεθύντων ἱερέων, τί εἶπω καὶ τί λαλήσω; οὐαὶ αὐτοῖς ὅτι δεσνὴ κόλασις ἀναμένει αὐτούς!» Τότε λέγει ὁ γέρον, «εἰπέ μοι καὶ τοῦτο παρακαλῶ ἡ καταφρονῶντες τὴν ἁγίαν Κυριακὴν ἔχουσι τίποτε ἀνεσιν ἐκεῖ;» Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἄγγελος εἶπεν, «οὐαὶ αὐτοῖς Τίμιε Πάτερ! ὅτι φοικτὴ κόλασις δέχεται αὐτούς, εἰτις καταφρονεῖ τὴν ἁγίαν Κυριακὴν τὸν Κύριον καταφρονεῖ καὶ ὁ Κύριος κἀταφρονεῖ αὐτόν, διότι ἡ Κυριακὴ ἡμέρα, ὁ Κύριος ἐστίν. Καὶ ὅστις τιμᾷ αὐτὴν τὸν Κύριον τιμᾷ, ὅστις πάλιν τιμᾷ τὴν μνήμην τῶν ἁγίων καὶ ὅστις ἐσπράττει τὰς μνήμας αὐτῶν βοηθοῦσι καὶ οἱ Ἄγιοι αὐτόν, διότι μεγάλην παρησίαν ἔχουν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ὅτι ζητήσουσι παρέχει αὐτοῖς ὁ Κύριος, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἀπεδίωξαν τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ ἀπ' αὐτῶν καὶ οὔτε τὸν Θεὸν ἔχουσι φίλον οὔτε τινα τῶν Ἁγίων ἀλλ' ἐκολληθήσαν μόνον εἰς τὰ βιωτικὰ καὶ κοσμικὰ πράγματα τὰ καταστρεβόμενα καὶ φθειρόμενα καὶ οὐαὶ αὐτοῖς! γίνωσκε Τίμιε Πάτερ ὅτι πᾶς ἄνθρωπος, ἡ ἱερεὺς, ἡ μοναχός, ἡ κοσμικός, ἡ ἰδιώτης δὲν τιμᾷ τὴν ἁγίαν Κυριακὴν, Θεοῦ πρόσωπον δὲν βλέπει οὐδὲ ἔχει ἐλπίδα σωτηρίας. Τῶσα λοιπὸν Τίμιε πάτερ εἶτι θέλεις ἐρωτήσόν με, διότι εἶναι ὥρα νὰ προσευθῶ εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ ποιήσω τὴν παράστασιν τοῦ Κυρίου μου». Τότε στενάξας ὁ γέρον καὶ δακρύσας πικρῶς εἶπεν, «οὐαὶ ἡμῖν, ἰδοὺ ὁ καλὸς δούλος τοῦ Κυρίου μου Ἄγγελος ὢν αὐλὸς καὶ ἀνακέρητος βιάζεται ἵνα δώσῃ τὴν δοξολογίαν τῷ Κυρίῳ, ἡμεῖς δὲ οἱ ὕλιοι καὶ ἁμαρτωλοὶ δὲν φροντίζομεν ἀλλὰ καταφρονοῦμεν τὴν σωτηρίαν μας». Λέγει πάλιν ὁ ἅγιος πρὸς τὸν Ἄγγελον «παρακαλῶ σε εἰπέ μοι ποῖα προσευγὴ ἀμύλλει τῷ μοναχῷ;» ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ, «ἐὰν εἶναι γραμματισμένος ὁ ἄνθρωπος, τοῦ Δαβὶδ οἱ ψαλμοὶ εἰ δὲ καὶ δὲν εἶναι, τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ υἱὲ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν», αὕτη ἡ εὐχὴ εἶναι δυνατωτέρα καὶ ευκολωτέρα, διότι πολλοὶ γραμματισμένοι ἄσκησαν ὅλα καὶ ἐκράτησαν αὐτὴν τὴν εὐχὴν καὶ ἐσώθησαν, διότι αὐτὴν δύνανται νὰ κρατήσουν εἰς τὴν μνήμην των καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ παιδιὰ καὶ μοναχοὶ καὶ μοναχοὶ καὶ εὐμαθεῖς καὶ ἀμαθεῖς καὶ ἐμπειροὶ καὶ ἀπειροὶ καὶ ὁ θέλων νὰ σωθῇ ταύτην ἅς κρατεῖ ἐν ἡμέρᾳ καὶ νυκτί, ἐν κελλίῳ καὶ ἐν ὁδῷ, ἱστάμενός τε καὶ καθήμενος, κἀν περιπατεῖ κἀν ἐργάζεται, αὕτην τὴν εὐχὴν ἅς κρατεῖ μετὰ πόθου καὶ προθυμίας, διότι αὕτη εἶναι ἱκανὴ εἰς κάθε ἕνα ὅπου θέλει νὰ σωθῇ». Καὶ πάλιν εἶπεν ὁ ἅγιος, «ἐπεὶ δὲ ἤλθες νὰ με διδάξῃς τὸν ἁμαρτωλὸν δέομαί σου, εἰπέ μοι καὶ τοῦτο, ἐὰν εὐρεθῇ τις ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς καὶ διδάξῃ ἄλλον ἐκβάλλῃ αὐτόν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ δεῖξῃ εἰς αὐτὸν στοάταν καλὴν, ἔχει τίποτε μισθόν;» λέγει αὐτῷ ὁ Ἄγγελος, «ὅστις πρῶτην ταύτην σπουδὴν πᾶς, σώζει τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὴν ψυχὴν ἐκεῖνην ἐξέβαλεν ἀπὸ τῆς κόλασιν, οὕτω καὶ ὁ συμβουλευὼν ἄλλον τινα εἰς τὸ κακόν, ὅτι μόνον ἐκεῖνον καταστρέφει ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν του παραδίδει τῷ διαβόλῳ, λοιπὸν δὲν εἶναι δευτερότερον ἁμαρτία ὡς τὸ συμβουλευσαί ἄνθρωπον εἰς κακὸν ἔργον, οὕτω δὲ πάλιν εἶναι καλὸν τὸ συμβουλευσαί εἰς τὸ ἀγαθόν». πάλιν ἠρώτησεν ὁ ἅγιος λέγων, «εἰπέ μοι καὶ τοῦτο τάχα ἕως τῶρα ἐπλήθυναν οἱ

Ἅγιοι εἰς ὅλον τὸν Κόσμον ; καὶ ἕως τέλος θά εἶναι ἄραγε τοιοῦτοι ; Καὶ ὁ Ἄγγελος εἶπεν· «ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος Τίμιε Πάτερ δὲν θέλει ἐκλείψει δίκαιος καὶ προφήτης Κυρίῳ τῷ Θεῷ, ὡσαύτως οὐδὲ τῷ σατανᾷ ὑπηρέτης». Πλὴν εἰς τοὺς ὑστερινούς καιροὺς ὅσοι ἐν ἀληθείᾳ δουλεύσουσι τῷ Χριστῷ καὶ κρύβονται ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἐὰν σημεῖα καὶ τέρατα δὲν κάμνουν ὡσάν τώρα, ἀλλὰ πρακτικῆ ὁδῷ περιπατοῦν μετὰ ταπεινώσεως, μεγαλείτεροι ἀπὸ τοὺς τελουῦντας σημεῖα θέλουν εὑρεθῆ ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ· διότι τότε δὲν θέλουν ἰδῆ τινα νὰ κάμνη σημεῖα καὶ θαύματα, ἵνα ἐκ τῆς τοιαύτης ὑποθέσεως ἀναζωπυρούμενοι οἱ ἄνθρωποι, μὲ δυνατὴν προθυμίαν εἰσέλθουν εἰς τὸν ἀγῶνα, διότι θέλουν εἶναι ἐκείνοι ὅπου νὰ ποιμαίνουσι καὶ νὰ ἐξουσιάζουσι εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἀδάκιμοι παντελῶς, νὰ μὴ γινώσκουν οὔτε μίαν ἐπιστήμην τῆς ἀρετῆς· διότι θέλουν ξεπέση ὅλοι εἰς τὴν γαστριμαργίαν, φιλαργυρίαν καὶ κενοδοξίαν καὶ νὰ εἶναι περισσότερον σκάνδαλον τοῖς ἀνθρώποις καὶ οὐχὶ ὑπογραμμός· διὰ τοῦτο περισσότερον ἀμεληθήσεται ἡ ἀρετὴ· διότι τότε θέλει βασιλεύσει ἡ φιλαργυρία· καὶ οὐαὶ εἰς ἐκείνους ὅπου χαίρουσιν ὅτι ἔχουσι χρήματα πολλά, ὄνειδος γὰρ ἔσονται οὗτοι Κυρίῳ τῷ Θεῷ καὶ δὲν θέλουν ἰδῆ πρόσωπον Θεοῦ ζῶντος· ὅτι μόνον ἢ λαϊκός ὅπου δίδει εἰς τόκον τὸ ἀργύριον αὐτοῦ βυθῷ ταρτάρῳ καταποντισθήσεται, ὅτι δὲν προτιμᾷ νὰ κάμνη αὐτὰ καρποφόρα Κυρίῳ τῷ Θεῷ διὰ τῆς ἐλεημοσύνης τῶν πενήτων». Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἄγγελος τῷ Ἀββᾷ Μακαρίῳ καὶ κλίνας πρὸς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν εἶπεν· «Εὐλόγησον Πάτερ ἅγιε, συγχώρησόν με». Τότε πεσὼν ὁ γέρον προσεκύνησεν αὐτῷ λέγων· «πορεύου ἐν εἰρήνῃ, παράστηθι τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι καὶ πρέσθευε ὑπὲρ ἐμοῦ», καὶ ἀναχωρήσας ὁ Ἄγγελος, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ δὲ Ἀββᾷ Μακάριος εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ, ἐπῆγεν εἰς τὸ κελλίον του καὶ ἐδιηγήθη εἰς τοὺς ἀδελφούς καὶ συνασκητάς αὐτοῦ, ὅσα εἶδε καὶ ἤκουσεν ἀπὸ τὸν Ἄγγελον. Δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ἀμήν, Ἀμήν, Ἀμήν.

Τέλος τοῦ λόγου τοῦ Ἀββᾶ Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου, καὶ ὅλης τῆς βιβλίου

ΚΑΙ Τῷ ΘΕῷ ΔΟΞΑ.